

Prisutnost

GLASILO KARMELIČANKI BOŽANSKOG SRCA ISUSOVA

GOD. LXI, 2-2024

Izdaje: Provincijalat Karmelićanki
Božanskog Srca Isusova

Leskovački brijeg 15
Hrvatski Leskovac

Odgovara: s. M. Andreja Petravić,
provincijalna poglavarica

Urednik: s. M. Lidija Vuksanović

Lektura: s. M. Lidija Vuksanović i
Martina Horvat

Oblikovanje i priprema:
Senka Blažeković

Tisak: Kopko

www.karmelbsi.hr

SADRŽAJ

UVODNIK	3
RIJEČ PROVINCIJALNE POGLAVARICE	4
NOVA PROVINCIJALNA UPRAVA.....	5
ZAVJETI I OBLJETNICE.....	6
Jubileji i doživotni zavjeti sestara.....	7
Naše kandidatice.....	8
SUSRETI I DOGAĐANJA.....	10
Prošireno provincijalno vijeće	10
Hodočašće u Sittard.....	11
19. Karmelijada	13
Hodočašće u Francusku.....	18
Misa zahvale u kući utemeljenja – Pappelalle..	21
Od srca hvala.....	24
CRKVA I MOLITVA	26
Iz homilije Svetoga Oca.	26
BLAŽENICA	27
Usredotočenost na nutrinu.....	27
IZ NAŠIH ZAJEDNICA.....	28
Bibinje	28
Hrvatski Leskovac	34
Poredje.....	36
Slavonski Brod	37
Split.....	38
Strmec.....	40
Zagreb.....	41
STVARALAŠTVO.....	43
DODATAK.....	45

Drage sestre i dragi čitatelji *Prisutnosti*,

na početku ove nove 2025. godine u našim je rukama još jedan broj provincijskoga glasila koji nam donosi prekrasne trenutke molitvenog zajedništva i apostolskog zalaganja. Nastojanja, trud i sva djela nastaju u molitvi a ostvaruju se u konkretnoj stvarnosti. Svakodnevno se na molitvenom izvoru, susretu s Bogom, obnavljamo kako bismo ostvarili Božje djelovanje po nama u ovome svijetu. Živjeli su tako mnogi sveci, primjer nam je i naša bl. Marija Terezija od sv. Josipa koja nam je pokazala put predanja i usklađivanja s

Božjom voljom. Prisjetimo se jednog detalja iz njezina bogatog molitvenog iskustva.

„Po ustaljenoj navici otišla sam najprije u kapelicu kako bih pozdravila svojega ljubljenog Spasitelja u Presvetom Sakramentu. Kleknula sam na svoje klecalo koje se nalazilo ispod XIII. postaje križnoga puta” (Autobiografija, str. 70). Podno Raspetoga na križu Blaženica se molila, čitala pisma, razmatrala... dijeleći tako sve sa svojim Zaručnikom, nikada se ne naslanjajući na klecalo, dodirujući ga tek koljenima (Svjedočanstvo Majke Franciske, Iz procesa za beatifikaciju, Positio 49).

Promotrimo tu blaženičinu odmaknutost od oslonca, tu naslonjenost na naoko prazninu.

Promotrimo taj prostor ispunjen zrakom, sastavnicom bez koje nema ljudskoga života, prisutnošću Boga Oca bez kojega nema Spasitelja ni spasenja, taj trenutak nevidljivoga ljudskom oku, ali trenutak Božjega stvaranja očitovana u daru Spasiteljeve žrtve, ljubavi u daru koji doživimo u svim takvim prazninama ljudskoga života kao ispunjenje obećanja: „Gavranima sam zapovjedio da te hrane” (usp. 1 Kr 17,4). Da, dok vidimo prazninu, Bog stvara puninu kojom će obdariti naša srca.

Odmaknutost od drvena klecala daje naslonjenost na drvo križa spasenja.

Na trenutak promatrajući ovaj prazan prostor odmak prepoznajemo sve odmake od prolaznoga i naslonjenosti na Vječnoga naših sestara jubilarke koje su proslavile svojih 50 godina zavjeta, sestre koja se doživotnim predanjem odaziva na poziv naslonjenosti na Onoga koji nije imao gdje glavu nasloniti, ali je sam Oslonac. Sigurnost predanja vidljiva je i u svim događanjima u kojima su sudjelovale sestre i vjernici sa željom da im Bog bude sve, a svijet ništa. Tako možemo promatrati svoj život, ali i sadržaje primljenih članaka za ovaj broj *Prisutnosti* zahvalni svima za suradnju i pisanje doživljene ljepote primljenog dara.

Ujedno, zahvaljujem s. M. Andreji za suradnju i podršku kod nastajanja *Prisutnosti* protekle tri godine te izražavam dobrodošlicu s. M. Matiji kao novoj provincijalnoj poglavarici, odgovornoj za Glasilo Karmelićanki Božanskog Srca Isusova!

s. M. Lidija od Duha Svetoga

Dragi čitatelji *Prisutnosti!*

godina 2025. donosi posebnu radost i zahvalnost u srcima mnogih, a posebno zajednice sestara karmelićanki Božanskog Srca Isusova Hrvatske provincije. Jubilara godina označava značajan trenutak u povijesti naše redovničke karizme, posvećenja i služenja jer ćemo proslaviti stotu obljetnicu od osnutka zajednice u Zagrebu, koja je svojim životom i radom oblikovala mnoge duše i doprinosila duhovnom životu Crkve.

Utemeljene na dubokom naslijeđu Karmela i pozivu da živimo u jednostavnosti, molitvi i služenju, karmelićanke BSI u vremenu svoga postojanja u Hrvatskoj neumorno svjedoče ljubav i nježnost Božanskog Srca Isusova. Naš poziv nije samo molitveni, već i apostolski, a naše služenje često se očituje kroz odgoj i obrazovanje, socijalnu skrb te pastoralnu pomoć onima kojima je najpotrebnije.

Proslava stogodišnjice bit će prilika za zahvalnost za sve godine služenja, razmatranje duhovnog puta koji smo prošle i dublje razumijevanje misije koju imamo u Crkvi u Hrvatskoj i društvu. Ova 2025. poziva sve sestre Provincije na duhovnu obnovu, zajedništvo u molitvi, kao i na zajednički rad u nastojanju da nastavimo širenje svjetla Božanske ljubavi, koju smo primile i prenosimo kroz godine svog postojanja. Jubilara godina neće biti samo vremenski okvir za obilježavanje prošlih postignuća, već i poziv na zauzetiju budućnost.

U Hrvatskoj, kao i u cijelom svijetu, očekuju nas brojna duhovna i liturgijska događanja u povodu *Svete godine* koja je ovih dana otvorena u Rimu. Prilika je to za produblјivanje svoje vjere i zajedništva s Crkvom. Na taj način svi ćemo imati priliku svjedočiti kontinuiranu prisutnost Božanske ljubavi u svijetu i u našim životima. *Sveta godina* pružit će svima nama priliku da se uključimo u duhovni život na osobnoj, ali i zajedničkoj razini.

Pozivam vas da iskoristite ovaj dar i potaknete sebe i druge na molitvu te na ponovno otkrivanje ljepote zajedništva s Bogom i našim bližnjima. Kroz obilježavanje ovih jubileja pozivam sve čitatelje časopisa *Prisutnost* na molitvu, zajedništvo i obnavljanje nade. Naša misija i dalje ostaje trajni svjetionik vjere, nade i ljubavi, koji usmjerava sve nas k Srcu Isusovu, koje je izvor života i spasenja.

Neka nas ova *Sveta godina*, kao i stogodišnjica prisutnosti u Zagrebu, vodi u dublje razumijevanje Božje ljubavi, kako bismo kroz osobnu obnovu i pomirenje bili svjetlo i ohrabrenje onima oko nas.

s. M. Andreja od Milosrdnog Isusa

NOVA PROVINCIJALNA UPRAVA

Vrhovna poglavarica Majka Karla Marija sa svojim Vijećem imenovala je novu Provincijalnu upravu Hrvatske provincije Karmelićanki Božanskog Srca Isusova:

provincijalna poglavarica je s. M. Matija od Bezgrešnog Srca Marijina

provincijalne savjetnice su: s. Marija Antonija od Božjeg milosrđa

s. Maja od Raspetog Krista Kralja

provincijalna tajnica je s. M. Lidija od Duha Svetoga.

Provincijalna uprava započinje svoju službu 11. siječnja 2025. godine.

Našoj s. M. Matiji i sestrama Provincijalnoga vijeća molimo otvorena vrata srca za sve što im Bog progovori po svom šapatu tihog lahora, svakodnevno ga osluškujući te odgovarajući Njegovu pozivu i zadatku, kako nas je sve na svetkovinu Isusova rođenja pozvao papa Franjo u svojoj poruci *Urbi et orbi*: „Pođimo ususret rođenom Sinu Božjemu kao hodočasnici nade! Otvorimo mu vrata svoga srca, kao što je On nama otvorio vrata svoga Srca!

Novu provincijalnu upravu pratimo svojim molitvama svakodnevno ih stavljajući pod plašt zaštite Marijine blizine i zagovora. ♡

JUBILEJI I DOŽIVOTNI ZAVJETI SESTARA

Na svetkovinu Bezgrešnog začetca Blažene Djevice Marije, 8. prosinca 2024. godine, proslavile su 50 godina redovničkih zavjeta s. M. Terezija Margareta od Majke Božje, s. Ana Marija od Raspetog Spasitelja i s. M. Blanka od Djeteta Isusa. Euharistijsko slavlje predslavio je hvarski biskup mons. Ranko Vidović, a u koncelebraciji su bili bratić s. M. Blanke fra Stjepan Žužić i vlč. Božidar Mrakovčić. Ljepoti slavlja doprinijele su sestre iz samostana naše provincije svojim pjevanjem, molitvom i prisutnošću, kao i prisutna rodbina i prijatelji naših jubilarke.

Svoje doživotne zavjete, 7. prosinca 2024. godine, položila je s. Marija Veronika od Kristova Križa. Euharistijsko slavlje predslavio je o. Stjepan Vidak, OCD, a u koncelebraciji su bila župnik same svečarice vlč. Ivica Martić, karmelićani o. Krešimir Josip Bahmec i o. Juraj Marinković i domaći župnik vlč. Dubravko Škrilin Hren, u asistenciji su bili braća karmelićani Alojzije Mihelić i Leopold Katičić.

Dragim našim jubilaricama od srca čestitamo zahvalne Bogu na njihovu daru života i nesebičnog predanja Gospodinu u Karmelu BSI. Čestitamo i sestri koja je položila svoje doživotne redovničke zavjete moleći joj ustrajno i predano srce do vrhunca Karmela. 💖

NAŠE KANDIDATICE

Ja sam Barbara Zeba. Rođena sam 3. ožujka 2000. godine u Zagrebu gdje sam i odrasla. Dolazim iz mnogobrojne obitelji kao najmlađe sedmo dijete. Odrasla sam s roditeljima, petero braće i sestrom. Roditelji su me odgajali u katoličkoj vjeri te sam pomoću njih od najranijeg djetinjstva gradila svoj odnos s Gospodinom.

Završila sam srednju strukovnu školu – Školu za modu i dizajn te studij grafičkog dizajna. Pripadam Župi sv. Ivana XXIII., pape i kao prvopričesnica sam se priključila dječjem zboru, a zatim kao krizmanica u zbor mladih gdje je započela moja avantura s Gospodinom. Postala sam aktivnija u župnoj zajednici te sam na poticaj drugih upisala školu animatora gdje sam zajedno s ostalima mladima iz župe vodila dječje oratorije, zajednicu mladih i animirala euharistijska klanjanja. Kroz to sam služenje težila živjeti sakramentalnim životom produbljujući tako odnos s Gospodinom. U takvu apostolatnu sam prepoznala svoj poziv da želim služiti Crkvi te druge duše dovesti Kristu.

Nadahnuta tim žarom za služenjem, počela sam se preispitivati gdje me Bog hoće. U ruke mi je dospio dnevnik sv. Faustine i čitajući njezine zapise u meni se probudilo pitanje: „Zašto ne bi i ti postala redovnica?” Na prvu se javio strah, no s vremenom sam, razmišljajući o duhovnom pozivu, osjećala mir i radost. Tu misao sam tajno čuvala u sebi,

a u meni je rasla sve veća želja da budem Kristova zaručnica i Njegovo oruđe za spas duša. Krajem srednje škole odbacila sam tu misao o duhovnom pozivu te sam počela graditi svoj život na svoj način.

Upisala sam studij te sam, uživajući u radu u struci, stvarala svoj život u tom smjeru. Zanesena ovim svijetom živjela sam u ispraznostima svijeta, no Gospodin je sa mnom bio strpljiv i povremeno kucao. Nakon dugogodišnje borbe s Bogom, osjećala sam prazninu i neshvatljivu čežnju za Božjom blizinom te sam potkraj studija spoznala da me Bog i dalje zove.

Krenula sam tim putem sa strahom, ali Gospodin je jasno progovarao. Na put mi je stavio vikend u Karmelu gdje sam prvi put upoznala karmelsku duhovnost u kojoj sam prepoznala „utočište svoje duše”. Pitajući se zašto baš taj

red, dobila sam odgovor preko naše majke bl. Marije Terezije od sv. Josipa koja kaže: „Karmelićanke BSI trebaju živjeti sabranost pustinjaka i revnost apostola.” Ohrabrena tim riječima krenula sam za putem vječnim u Karmel BSI.

Ja sam Katarina Vilić. Rođena sam 2005. godine. Dolazim iz Zaprješća, iz katoličke obitelji koju čine moji roditelji te stariji i mlađi brat. Završila sam Prirodoslovnu školu Vladimira Preloga te srednju glazbenu školu gdje sam učila svirati klavir. Roditelji su me odmalena odgajali i poučavali o vjeri te sam uz roditeljski i vjerski odgoj u vrtiću već od djetinjstva bila vrlo otvorena za vjeru i voljela dragog Boga. Još kao mala djevojčica razmišljala sam kako bih kad odrastem htjela biti redovnica. Karmel i karmelsku duhovnost upoznala sam preko svoje kume karmelićanke te čitajući knjige sv. Male Terezije. Kako sam rasla, polako je u meni sazrijevala i moja želja iz djetinjstva – da budem

karmelićanka. Ovu je klicu poziva dragi Bog brižno čuvao i njegovao u meni. U osmome razredu Gospodin je počeo sve više produbljavati moju vjeru te sam od drugog razreda srednje škole došla na prvi vikend u Karmelu BSI za djevojke koje razmišljaju o duhovnom pozivu. Na tome susretu, kroz kateheze, razgovor sa sestrom i molitvu, došla sam do jasnoće da me dragi Bog doista poziva u redovništvo, i to u Karmel. Zaista sam se oduševila za Karmel, za život u sabranosti, molitvi i Božjoj prisutnosti... Nastavila sam dolaziti na vikende, razlučujući kamo me to Bog poziva – u klauzurni Karmel ili u Karmel Božanskog Srca Isusova. Nakon trećeg razreda srednje škole u meni se javila želja da dođem na iskustvo u Karmel BSI, što sam i učinila. U četvrtom razredu srednje škole još uvijek sam žarko molila Isusa da mi pokaže kamo želi da pođem. Molila sam, razlučivala i dalje i polako su se moje misli sve više usmjeravale prema Karmelu Božanskog Srca Isusova te sam se pred sam kraj srednje škole odlučila odazvati na tu predivnu Božju milost, na Njegov poziv.

„Gdje možemo bolje naučiti ljubiti tvoga Sina, našega Gospodina i Otkupitelja, nego u tvojim rukama, na tvom srcu, o Moja Majko?”

bl. Marija Terezija od sv. Josipa

PROŠIRENO PROVINCIJALNO VIJEĆE

Prošireno provincijalno vijeće započelo je svetom misom u 17.00 sati u Samostanu sv. Josipa u Hrvatskom Leskovcu, 30. kolovoza 2024. godine. Svetu misu je predslavio vlč. Mario Dukić koji je sestrama u propovijedi uputio nekoliko prikladnih misli potičući nas na međusobnu otvorenost i dijalog. Sestre su u susretima imale priliku čuti dijelove iz predavanja raznih predavača održanih na Generalnoj skupštini u Sittardu. Rad u skupinama temeljio se na predavanjima i unaprijed pripremljenim poticajima za zajedničko razmišljanje i izmjenu mišljenja i iskustava. Ujedno, sestre su imale priliku upoznati edukaciju „Komunikacija koja povezuje” po modelu Marshalla Rosenberga a pripremila ju je djelatnica Kuće sv. Josipa i Dječjeg vrtića sv. Male Terezije gospođa Zrinka Čornij.

Susret je završio 31. kolovoza razgovorom o aktualnim događanjima te najavama susreta u idućoj godini. ♡

HODOČAŠĆE U SITTARD

Krajem srpnja, od 25. do 28. srpnja 2024. godine, imala sam posebnu milost sudjelovati na hodočašću u Sittard u našu Kuću maticu. Kako mi je ovo bio prvi posjet, vjerujem da se može razumjeti koliko je bilo moje oduševljenje. I još sam k tome prvi put putovala zrakoplovom.

U Düsseldorf smo 25. srpnja sletjele navečer oko 20 sati jer je zrakoplov u polasku iz Zagreba kasnio gotovo dva sata. Međutim, uzbuđenje i radost što ću napokon doći na grob bl. Majke nije moglo zasjeniti ništa, a kamoli kašnjenje aviona. Dočekala nas je na aerodromu s. Marija Kristina. Pred kućom su nas dočekale Majka Karla Marija i sestre. Veselo doček i radost biti zajedno sa svojim sestrama iz generalne kuće podsjetio me na one riječi iz naših Konstitucija: „Sve smo mi sestre i svagdje smo kod kuće.” Zaista sam osjetila tu istinsku sestrinsku ljubav, radost i podršku već pri prvom susretu. Najdirljivije tog prvog dana bilo je svakako doći na grob bl. Majke Marije Terezije od sv. Josipa. Došla sam majci koja me u duhu primila u svoj zagrljaj. Prožela me zahvalnost i misao kako je velika milost biti dijelom Družbe Karmelićanki Božanskog Srca Isusova, ovog Božjeg djela. Duboko sam doživjela i sestrinsku povezanost kako za vrijeme svetih misa, tako i za vrijeme zajedničke molitve časoslova. Spoznala sam kako je duhovna povezanost mnogo jača od fizičke i iako možda ne razumijem jezik u

potpunosti svojim razumom, razumijem i proživljavam molitvu i povezanost sa sestrama unutarnjim, duhovnim razumijevanjem.

U petak smo imale mogućnost posjetiti središte Sittarda u čijem krugu od 400 metara se nalaze četiri katoličke crkve – crkva Presvete Krvi Kristove, crkva sv. Mihaela, crkva Majke Božje od Presvetog Srca Isusova i župna crkva sv. Petra apostola. Pastor Schumans, kućni svećenik, bio nam je u tom obilasku s našom s. Mirjanom vodič. S oduševljenjem nam je pričao o povijesti Sittarda te kako je u njemu nekad bilo oko 70 različitih samostana, a danas ih je samo 7 ili 8 i u njima su pretežno stariji redovnici. Mnoge crkve se pretvaraju u stanove, kao što je i navedena crkva Presvete Krvi Kristove. Crkva Majke Božje od Presvetog Srca Isusova je nekada pripadala sestrama uršulinkama, kao i veliki kompleks povezan s crkvom. Sestre su nekad

ondje imale školu i internat, a danas je taj kompleks pretvoren u hotel.

Crkva sv. Mihaela je nekad pripadala dominikancima, kasnije su je preuzeli isusovci, a sad je vlasništvo biskupije. Zanimljiva zgoda veže se za godinu 1938. za vrijeme misnoga slavlja u povodu svetkovine sv. Ruže Limske, zaštitnice grada Sittarda. Naime, građani Sittarda svake godine hodočaste od crkve sv. Mihaela do kapelice sv. Ruže Limske koja se nalazi poviše našeg samostana i ta tradicija se održava već 300 godina jer je prije 300 godina na zagovor sv. Ruže Limske Sittard bio oslobođen od teškog oblika dizenterije koja je poharala grad i usmrtila mnogo djece. Građani Sittarda svoju zahvalnost sv. Ruži iskazuju tolike godine te procesija nije izostala niti za vrijeme zadnje pandemije.

Te 1938. godine, na blagdan sv. Ruže Limske, za vrijeme svečane svete mise, u crkvu je ušao lav koji je pobjegao iz obližnjeg cirkusa. Ljudi su se jako prestrašili, ali lav nikomu ništa nije učinio. Ubrzo je došao timaritelj lavova iz cirkusa kad je čuo buku i metež iz crkve i uspio uhvatiti lava te ga vratiti natrag u cirkus. Mnogi su i ovo pripisali čudu sv. Ruže.

Za crkvu Majke Božje od Presvetog Srca Isusova veže se čudo da je prije više od 100 godina jedno dijete progutalo metalnu kopču i počelo se gušiti. Roditelji su molili Majku Božju za pomoć i djetetu je kopča izašla iz usta. Sestre uršulinke su počele izrađivati medaljice s likom Majke Božje od Presvetog Srca

Isusova te je osnovano udruženje djece, koje i danas postoji, premda sestara uršulinke tamo više nema. Ova crkva proglašena je manjom bazilikom (basilica minor) i prva je takva bazilika u Nizozemskoj. Nakon posjeta crkvi svetog Petra posjetili smo kapelicu sv. Gemme Galgani koja se također nalazi nedaleko od našeg samostana.

U subotu smo imali milost prisustvovati svečanom misnom slavlju, pobožnosti, klanjanju te čašćenju relikvija srca bl. Carla Acutisa u belgijskom gradiću Zohnhovenu. Crkva je bila prepuna ljudi koji su s velikom pobožnošću pristupali relikvijama i molili zagovor bl. Carla. I mi smo molile bl. Carla Acutisa da svojim zagovorom čuva i prati naše mlade, posebno mlade koji se okupljaju pri našim samostanima i koji će sudjelovati na našem godišnjem susretu Karmelijadi kako bi i oni u Euharistiji pronašli svoj „autoput do svetosti“.

Zaista je teško pojmiti da smo u samo tri dana mogle toliko toga iskusiti i napuniti svoje duhovne baterije. Ipak, najviše od svega me u ovom hodočašću dotakla ljubav i briga Majke Karle Marije, s. Marije Kristine i svih sestara da se zaista osjećamo dobrodošlo u zajednici te trenuci molitve na grobu bl. Majke Marije Terezije. Zahvaljujem dobrom Bogu, Majci Karli Mariji i s. M. Andreji što su mi omogućile ove milosne trenutke.

s. Maja od Raspetog Krista Kralja

19. KARMELIJADA

Više od 150-ero mladih iz cijele Hrvatske i šire okupilo se u petak, 13. rujna 2024. u samostanu Karmelićanki Božanskog Srca Isusova, u Hrvatskom Leskovcu na još jednoj, 19. po redu, Karmelijadi.

Susret mladih koji su privučeni i nadahnjuju se karmelskom duhovnošću – Karmelijada – na ovom je mjestu održana i prije točno 10 godina tako da je Hrvatski Leskovac slavio svojevrsnu 10. obljetnicu ovog lijepog tradicionalnog događaja.

Okupljanje sudionika započelo je od 16 h, a stigli su mladi iz Splita, Bibinja, Punata, Slavonije, Zagreba i okolice, skupina mladih iz Zagorja te mladi iz Hercegovine: Gabela Polja i Gruda. Susretu su nazočile i sestre iz Nikaragve i Venezuele koje trenutno djeluju u Italiji, kao i sestre iz Kuće matice u Sittardu.

Sve je zasigurno privuklo Srce Isusovo čiju 350. obljetnicu objave sv. Margareti Mariji Alacoque Crkva ove godine slavi pa je cijeli program bio prožet tim duhom, a vodilo nas je geslo: „Gle ovo Srce koje je ljude toliko ljubilo...”

Na kreativan, veseo i zabavan način svaka je skupina mladih, nakon uvodnog pozdrava s. Maje, predstavila svoju zajednicu, a zatim je bila sveta misa koju je predslavio o. Zvonko Martić dok je zbor mladih iz Bibinja animirao pjevanje. Mladi su zatim raspoređeni na smještaj po obiteljima (uglavnom) s područja naše župe u Stupniku i Lučkom.

Zbog nepredviđenih vremenskih uvjeta, susret koji je pripreman mjesecima prvenstveno u vanjskom ambijentu, u jednom je danu trebalo prostorno potpuno preorganizirati. Gospodin je kao i uvijek (dakako preko ljudi) djelovao na samo Njemu svojstven način. Kao što reče o. Zvonko: „Mi molimo jedno, a Gospodin uzvraća, ali ne onako kako smo mi zamislili, nego neusporedivo više i bolje.” To je bio slučaj i s ovim susretom koji je zbog kiše premješten u sportsku dvoranu OŠ Hrvatski Leskovac koju smo, Božjom Providnošću i dobrotom ravnatelja škole, dobili tih dana na raspolaganje.

Veliki teret ili, bolje reći, ljubav tehničkog dijela susreta podnijeli su mnogobrojni volonteri pod vodstvom s. M. Đurđice koji su cijelo vrijeme na tih i nenametljiv način vodili brigu oko urednosti prostora, donošenja i odnošenja stolova, dijeljenja hrane, pospremanja nakon obroka, a sve s osmijehom na licu

i velikom ljubaznošću i strpljivošću.

Težište susreta bilo je u subotu, 14. rujna. Početak je bila jutarnja molitva, meditacija koju je pripremila s. Marija Mihaela uz glazbenu pratnju mladih iz Bibinja.

Prvu katehezu imao je o. Zvonko Martić koji je mladima pokušao posvijestiti koliko je važno spoznati da su ljubljani i da ih Bog voli onakve kakvi jesu u ovom vremenu u kojem žive jer upravo preko njih ovdje Bog želi reći svijetu da ga ljubi.

Nakon kateheze mladi su, raspoređeni ovisno o dobi u 14 skupina, promišljali o svom srcu, što/koga u njemu nose, čime ga pune, što bi željeli u njemu promijeniti, a zatim i zahvaliti Bogu na svemu dobrome što je u njemu.

Prije ručka mladi su imali priliku za sv. ispovijed, a istovremeno, dok su jedni bili na sakramentu pomirenja, drugi su svoje talente i interese mogli okušati u kreativnim radionicama s našim sestrama u izradi privjesaka, magnetića, krunica i sl.

Nakon ručka i pauze, u drugoj katehezi, svoj su životni put i suživot sa

sestrama karmelićankama BSI posvjedočili supružnici Rafaela i Petar Krešimir Hodžić te brat Alojzije, karmelićanin redovnik. U još jednom radu po skupinama koji je uslijedio mladi su, prema tekstovima sv. Margarete Marije Alacoque o danu sa Srcem Isusovim, pokušali napraviti svoj duhovni plan za jedan dan, donijeti odluku s kojom žele otići s Karmelijade, a na kraju, kao zaključak radionica, svaka je skupina napisala jednu postaju križnoga puta koji smo potom izmolili i time obilježili i blagdan toga dana – Uzvišenje svetoga Križa. Molitva križnog puta uvela je sve sudionike susreta u sat šutnje, već tradicionalni dio svake Karmelijade o kojem mladi uvijek imaju pozitivna iskustva susreta sa sobom i Gospodinom. Sat šutnje bio je pak uvod u vrhunac dana – euharistijsko slavlje koje je predvodio don Mislav Hodžić posvjedočivši, uz prigodnu homiliju, i o svom svećeničkom pozivu i slobodi koju Isus daje kad pojedincu poziv upućuje. U sklopu svete mise nekolicina mladih primila je karmelski škapular, a pjesmom je liturgijsko slavlje pratio zbor mladih iz Rakitja.

Večer je protekla u veselom tonu uz druženje, plesove, banseve i tri dragocjena svjedočanstva: spisateljice Branke Martinović (koja knjige piše pod pseudonimom Rose L. Harper) i dvije sestre s misionarskim pozivom: s. Marije Lucije Vincek koja već djeluje niz godina u misijama u Nigeriji i s. Mateje Elizabete Bobić koja je tek na tom putu.

Intenzivni dan s mnoštvom događaja i duhovnih poticaja zaključen je zajed-

ničkim klanjanjem pred Presvetim oltarskim sakramentom od 23 h do ponoći. Meditativnim tekstovima, molitvom i pjevanjem klanjanje su animirali mladi iz Gabela Polja.

Međutim, nisu se pred Presvetim klanjali samo mladi tih sat vremena. Specifičnost ove Karmelijade bila je i u tome što je za župljane, sestre i sve zainteresirane ljude dobre volje bilo organizirano 24-satno klanjanje u kapelici sv. Josipa s nakanom da se Srcu Isusovu dade zadovoljština i pokaže ljubav umjesto svih onih koji to ne čine. I dok su mladi imali svoj program u sportskoj dvorani škole, u kapelici je bila „duhovna straža” i neprestano se netko molio i klanjao od 9 h ujutro u subotu do 9 h sljedećeg dana.

Nedjeljno jutro započelo je opet molitvom koju su ovaj put pripremile novakinje sa s. Marinom, kao i recital o značenju simbola na ikoni Srca Isusova u kojem su im se pridružile i ostale pripravnice Karmela BSI Hrvatske provincije.

Svečanu svetu misu slavio je domaći župnik vlč. Dubravko Škrilin Hren uz koncelebraciju o. Zvonka i don Mislava, a pjesmom i sviranjem pratili tamburaši i ansambl MI iz Hrvatskog Leskovca. Na kraju svete mise svaki je sudionik Karmelijade dobio jedan balon u obliku srca na koji je privezao papirić s odlukom koju želi predati Isusu, a nakon milenijske fotografije baloni su pušteni u zrak.

Zajednički ručak mladi su imali s domaćinima koji su ih velikodušno i otvorena srca ugostili tih dana, a na kraju je najavljena iduća Karmelijada koja će se održati u Samostanu sv. Male Terezije na zagrebačkom Vrhovcu, koji će 2025. slaviti svoju 100. obljetnicu postojanja.

s. M. Marta od Gospe od Anđela

MOJA PRVA, ALI NE I POSLJEDNJA KARMELIJADA!

U početku, kada se najavilo održavanje ovogodišnje Karmelijade, bio sam dosta sumnjičav. Ne zbog programa ili nečega tomu sličnom, već zbog noćenja kod nepoznatih ljudi, to me je najviše mučilo. Kako, što, gdje, kako? Ali eto, pošao sam vjerujući u Božju providnost i nadajući se da ću odsjesti u nekoj finoj, katoličkoj obitelji. I bi tako. Nakon što čuh svoje ime iz usta s. Maje, srce mi se uzbudi, ali moja je domaćica došla po mene i odvela me kući na počinak. Što se tiče programa, organizacije... nemam riječi, sve je bilo na vrhuncu. Najviše su me se dojmila svjedočanstva vlč. Mislava te s. Marije Lucije, misionarke u Nigeriji. Ta svjedočanstva probudila su u meni vjeru da Gospodin može danas-sutra i mene poslati "u žetvu svoju".

Tko sam ja da odbijem?

Sat šutnje bio je posebno dojmljiv. Iskreno, nisam mislio da ću izdržati

(po prirodi nisam baš šutljiva osoba, baš naprotiv mnogo pričam :))

ALI IZDRŽAO SAM.

Čak mislim da je šutnja najbolja molitva. Bilo je nedokučivo, prije nekoliko trenutaka igra, ples, pjesma i onda, sve staje, svi staju.

Šutnja je bila i za vrijeme klanjanja pa i to mogu u to uključiti. Kad smo se klanjali Kristu u Presvetom oltarskomu sakramentu, također se niti muha nije mogla čuti, osim, naravno, veličanstvenih pjesama. Gledam u onu svetu hostiju i pitam se: „Tko je taj da Mu se svi klanjaju? Tko je to da radi Njega sve staje, ples, igra, zabava, tko je Taj zbog čijeg smo se Srca svi mi okupili?“ ***TO JE NAŠ BOG!***

NAŠ UTJELOVLJENI BOG! ***ONAJ KOJI JE POSTAO ČOVJEKOM DA SVE NAS SPASI. KOJI JE BOG TAKVA LJUBAV KAO ŠTO JE NAŠ UTJELOVLJENI BOG? KOJI BOG BI SE NA SMRT PREDAO ZA SPASENJE OBIČNIH SMRTNIKA, PRETRPIO TOLIKU SRAMOTU?*** A, kako Mu mi zato uzvraćamo? Sve da i želimo, nema načina da se Bogu odužimo, ali, brate i sestro, ako već ne možeš uzvratiti, nemoj ni vrijeđati ni ponižavati onoga koji je ***TOLIKO LJUBI. ONOGA KOJI JE RADI TEBE PODNIO MUKU.***

Sjetimo se riječi misnoga kanona: „Tebi nije naša hvala potrebna, nego je Tvoj dar što smo ti zahvalni, po našim hvalama Ti ne bivaš veći, nego mi stječemo neuveli vijenac slave...”

Toliko nam načina Bog daje da uđemo u Njegovo Kraljevstvo, naše je samo da odaberemo prihvatiti ili ne.

ZAR SE TOLIKO TEŠKO POKORITI I REĆI: Da, Bože sagriješih, ali Te molim: oprosti. ***TO JE BOGU DOSTA.*** ***TO JE NEŠTO VELIČANSTVENO, TOLIKO LJUBAV JE U NAŠEM BOGU DA ON SAMO NEŠTO “PROBIRE” DA IMA “RAZLOG” DA NAS SPASI U UVEDE U SVOJE KRALJEVSTVO.***

Ukratko, moje razmišljanje u vremenu šutnje i pobožnosti. Naše je sada da idemo i svjedočimo promjene koje Krist čini u našim životima, da idemo i druge evangeliziramo.

Sve u svemu, Karmelijada je bila vrhunac mog ljetnog odmora. Još nešto bih volio istaknuti od svega, a to je zajedništvo naših časnih sestara. Ja sam rekao – one se drže kao da su rođene sestre, a to je meni fenomenalno, kako Krist spaja nepoznate ljude u jedno.

Nadam se da je ovo moje kratko štivo bilo poticaj barem jednom mladom čovjeku da se sljedeće godine odazove na sljedeću Karmelijadu.

Da je jedan, ali vrijedan...

Lj. P.

Ples, pjesma, druženja i razgovori ostaju urezani u sjećanju, baš kao i svi divni ljudi koji su dali dio sebe kako bi nam ovo omogućili. Zahvalna sam Gospodinu što nas je okupio i molim da nas sve prati Njegov blagoslov.

Antea

HODOČAŠĆE U FRANCUSKU

Pariz, moda, umjetnost, kultura, sve-
tišta, glazba... Sinonimi koji asocira-
ju na Francusku, ujedno i razlozi zbog
kijih Francuska godišnje privuče više
milijuna turista. Mi, sestre Hrvatske
provincije Karmelićanki BSI na čelu s
provincijalnom poglavaricom s. M. An-
drejom te s ostalim hodočasnicima, bile
smo od 2. do 7. listopada 2024. u sklo-
pu agencije Smisao života u Francuskoj.

Prvotni povod je jubilara 150. go-
dišnjica rođenja sv. Male Terezije od
Djeteta Isusa i Svetoga Lica, pod čijom
zaštitom je naša provincija, a ja ću reći
da je ovo zapravo bila pozivnica sv. Mala
Terezije koja nas je htjela ugostiti.

Sestre i većina hodočasnika okupila
se ispred našega samostana u Hrvatskom
Leskovcu te smo u 19 sati krenuli prema
Francuskoj. Posebno smo se radovale što
je među nama, sestrama, bila s. Marija
Lucija iz Nigerije. Providnost je htjela
da je baš u tom vremenu u domovini te
je tako svojom veselom naravi dodatno
uljepšala naše putovanje. Među nama su
bili i roditelji nekih naših sestara, naši
prijatelji, poznanici, članovi trećeg kar-
melskog svjetovnog reda i hodočasnici
koji su nam se pridružili preko agencije.

Organizator i voditelj hodočašća
bio je gospodin Mijo, vlasnik agencije
Smisao života, a o. Danijel Čola OCD
pratio nas je kao duhovni voditelj. Put
prema odredištu vodio je preko Slove-
nije, Italije i Švicarske. Budući da smo
putovali noću, na stajalištima za odmor

mogli smo tek po poznatim prehrambe-
nim proizvodima prepoznati zemlju u
kojoj se nalazimo.

Kada se prijeđe tako dalek put da se
posjeti „prijatelja” sveca, onda bi bilo
šteta ne posjetiti i neke druge „prijatelje”
svece. Tako nas je pri dolasku u Francu-
sku prvo ugostila sv. Elizabeta od Presve-
tog Trojstva u Flavignerotu, samostanu
gdje je provela svoj redovnički život.
Ondje smo sa sestrama karmelićanka-
ma koje su tamo prisutne sudjelovali na
misnom slavlju, nakon čega je slijedilo
razgledavanje Dijona. Glavno odredište
bila je crkva sv. Mihaela u kojoj se nala-
zi sarkofag sa svetičinim tijelom, razne
slike i predmeti. U tišini molitve mogli
smo se susresti s mislima i duhom same
svetice.

Sljedećeg dana put nas je vodio pre-
ma Parizu, predivnom gradu na rijeci
Sieni, gdje smo vidjeli mnoge znamenit-
osti ovoga grada: Notre Dame, Eifelov
toranj, Champ Elysees, Slavoluk pobje-
de... Da obiđemo sve drugo, trebalo bi
nam nekoliko dana, a nas su već čekali
naši sveti „prijatelji”: Vinko Paulski, u
kapelici u kojoj se nalazi njegovo tijelo
i sv. Katarina Laboure. Nakon razgleda-
vanja i posjeta još nekih znamenitosti
Pariza, večerali smo u jednom gosto-
ljubivom restoranu te se uputili prema
središtu našega hodočašća – gradu Lisi-
euxu.

Nakon prospavane noći u smještaju
koji se nalazi u sklopu samostana, na-

pokon smo imali cijeli dan da svoj duh
preпустimo našoj „Velikoj prijateljici”,
sv. Maloj Tereziji. Uživajući u lijepom
sunčanom danu, mogli smo uz laganu
šetnju posjetiti sva važnija mjesta u gra-
du koja su vezana za njezin život: samo-
stan gdje se nalazi njezin grob, katedralu
sv. Petra, gdje je svaki dan išla na misu,
zatim velebnu baziliku koja je napravlje-
na njoj u čast, a u čijoj kripti se nala-
ze relikvije svetog bračnog para i samih
svetičinih roditelja Ljudevita i Azelije
Marten. Obišli smo i obiteljsku kuću u
Les Buissonnetu, gdje je ljekoviti „Smi-
ješak”, obiteljska ljubav, i milost božićne
preobrazbe bili iskorak prema malom
putu a velikoj svakodnevnoj svetosti
Male Terezije.

Sutradan smo otputovali do Ceana, u
Samostan sestara Marijina Pohoda gdje
se nalazi grob po svemu sudeći buduće
blaženice Leonije Marten, rođene sestre
Male Terezije. Nakon obilaska grada vo-
dič Mijo pripremio nam je iznenađenje:
odlazak u kratki posjet obali Norman-
dije, na Atlanski ocean, mjestu poznatu
po tragičnoj prošlosti natopljenoj krvlju,
a čiji se duh izdigao iznad ruševina te se
ponovno izgradio, a svoja obalna mjesta
uskldio s ljepotom oceanskih valova.

Zatim smo išli u Alencon, u posjet
muzeju, odnosno kući rođenja sv. Male
Terezije, i crkvi krštenja. Iz ozračja Nor-
mandije krenuli smo dalje prema unu-
trašnjosti Francuske, gdje su nas čekali
sv. Margareta Alacoque i sv. Claudie
Columbier, a iznad svega čekalo nas je
u zadnjem danu našega hodočašća Pre-
sveto Srce u Paray la Monialu. Nakon

kratkog razgledavanja i mise u kapelici
sv. Columbiera, obilna kiša nas je, htje-
la ili ne, zaustavila u kapelici ukazanja.
Vjerujem da je veliki broj hodočasnika
priželjkivao da nas kiša barem nekoliko
dana zadrži na ovom izvoru objavljene
Ljubavi.

Nakon ovoga hodočašća mogu za-
ključiti da hodočašće, za razliku od turi-
stičkog putovanja, nije izbor, nego poziv.
Bio je to poziv na svetu radost. Možda je
među nama, hodočasnicima, koji smo
po prvi put putovali u Francusku po-
stojala sumnja po pitanju sinonima koji
privlače turiste, da su istrošeni kliše, a da
je kršćanska vjera stvar prošlosti, u kojoj
su drugi preuzeli njeno mjesto... ali da-

rovana radost se pobrinula da smo mogli osjetiti: da su kroasani i sirevi ukusni kao nigdje, da je arhitektura s naglašenim sececijskim balkonima puna šarma, crkve prožete tajanstvenom ljepotom, da su ljudi jako kulturni i ljubazni, ogromni pašnjaci ispunjeni govedima... sve ovo ohrabruje činjenicu da je moguće prirodno i jednostavno živjeti. Recimo u samostanu Rue du Bac, iznad groba sv. Katarine Laboure, nalazi se kip Djevice Marije koji stoji na zemaljskoj kugli. Gospa drži svijet u svojim rukama i nudi ga Božanskom Milosrđu. Na tom istom mjestu susreli smo afričku zajed-

nicu koja je molila križni put s tolikom snagom duha i žarom da možemo biti sigurni da će i dalje veliki stupovi crkava svjedočiti o još većim stupovima kršćanskog duha. Zemlja sa smislom za lijepo življenje može dovesti čovjeka u kušnju da mu Bog ne treba, a zbog istog može potaknuti čovjeka da se divi i zahvaljuje Bogu.

Vjerujem da smo se svi vratili u domovinu s nekom milosti, preobrazbom, radosti i smislom za divljenje, a prije svega ispunjeni zahvalnošću za toliku bogatu duhovnost i svjedočanstvo svetica ove zemlje, za sretno putovanje, naše zajedništvo, uslužnosti i želju za darivanjem, za one koji su primili škapular te postali članovi Karmelske bratovštine, za molitvu i pjesmu tijekom putovanja, za tolike anegdote kojima smo se morali smijati, osobito onih naših pratitelja g. Mije i o. Danijela (anegdote iz pastoralnog djelovanja, a osobito onog kao vojnog kapelana). Za primjer ljudskog i kršćanskog svjedočenja našega vodiča gospodina Mije, a posebno zahvalni za o. Danijela, čija nam je prisutnost omogućila svakodnevno misno slavlje, nagovore i zajedništvo u molitvi.

Sve te hvale, iako upućene prvenstveno Bogu, one su hvale našoj „domaćici“ Maloj Tereziji za primljene milosti, koje će, vjerujem, osvijetliti neke naše „male putove“ ili neka naša stubišta prema svestosti. ♡

s. M. Klara Agneza

MISA ZAHVALE U KUĆI UTEMELJENJA – PAPPALALLE

Povijest naše kuće utemeljenja – Pappelalle – je uglavnom svima poznata iz autobiografije naše drage Majke, tako da ću se ovdje uglavnom osvrnuti na sam događaj o odlasku sestara. S obzirom da mi je ovo bio drugi posjet Pappelalleu (prvi puta prije tri godine), moram priznati da je ovaj puta poprimilo sve drugačije značenje. Možda je dobra usporedba ako kažem da je prvi posjet bio više doživljaj nekako formalnog, a ovaj drugi posjet je bio služben, a duboko osobno doživljen i prožet prisutnošću drage Majke.

Sestra Anita i ja smo 27. listopada, u večernjim satima stigle u kuću maticu, gdje smo srdačno dočekanе od svih naših sestara. Sljedećeg dana (28. listopada) uputile smo se kombijem do Berlina. Ono što je bilo zanimljivo na putu jest moljenje svete krunice, gdje su pojedine sestre predmolile na svom jeziku, a sve smo odgovarale na njemačkom.

Dolazak u Berlin bio je također u večernjim satima. Idući dan nakon jutarnje molitve i radosnog zajedništva kod doručka, sve smo se primile posla kako bi sve bilo pripravno za večernje slavlje. Nas nekoliko sestara uzelo si je kratko vremena kako bismo obišle samostan i vidjele zgrade koje je draga Majka sagradila: „Kuća od crvene opeke“. Bilo je nekako neobično milosno stajati na tom mjestu, prepričavati sa sestrama događaje drage Majke i tražiti mjesta na kojima se slikala... Dan se počeo bližiti kraju i

već su se mogli vidjeti prvi laici na našem dvorištu... sve više ih je počelo pristizati te su se svi uputili prema crkvi koja je također sagrađena na našem imanju.

Večernje misno slavlje bilo je obogaćeno mnoštvom naroda koje se okupilo u crkvi. Mjesta su, na naše veliko iznenađenje, bila sva popunjena, a također su neki ostali i stajati. Svetu misu je predslavio prelat Stefan Dybowski, koji je dugi niz godina povezan s našim sestrama. U uvodu u misno slavlje uputio je nekoliko riječi zahvale za sve što su sestre doprinijele ovoj župi i općenito Crkvi. Posebno je zahvalio i u svoje osobno ime jer je sa sestrama povezan još od mladih dana, čak i prije negoli je postao svećenik. Zahvalio je na 133 godine prisutnosti sestara na ovom području. Sveta misa nije bila u znaku rastanka, nego u znaku zahvale za sve milosti. Svećenici su sami birali misni obrazac, tako da su svojevrijem preuzeli obrazac slavlja naše drage Majke. Uglavnom je sve bilo organizirano od strane župljana, tako da je i zbor sa svojim glasovima i instrumentima (orgulje, violina i flauta) dao svoj doprinos ovom svečanom slavlju.

Prelat Dybowski imao je duboku, ali i dirljivu propovijed. Na početku propovijedi uzeo je citat naše drage Majke da „Karmelićanka BSI treba biti anđeo utjehe i mira“.

Zatim se nadovezao na ovaj citat uzimajući biblijske likove gdje se spominju pojedini anđeli i njihove službe. Naveo

je lik anđela Gabrijela koji je donio radosnu vijest te je nakon toga otišao. Dakle, anđeo dobre vijesti. Govorio je o pojedinim anđelima koji imaju svoju službu, a zatim odlaze, ali da to nije njihov kraj. Tako je i za sestre rekao da su donositeljice dobre vijesti. Druga usporedba se ticala anđela Rafaela i Tobije. Anđeo je pratio Tobiju i proveo s njime neko vrijeme gdje su dijelili kako teške, tako i radosne trenutke, a onda je anđeo Rafael otišao. Isto tako i anđeo koji je sv. Petra oslobodio iz zatvora. Pomogao mu je u nevolji, išao samo dio puta s njime, a onda je nestao. Nije Petru rekao što će se dalje dogoditi, nego je otišao. Tako je usporedio djelovanje i prisutnost sestara koje su svojom prisutnošću bile donositeljice radosne vijesti; mnogima pomogle i pratile ih u njihovu životu, a onda krenule dalje. Rekao je da biti anđeo znači dijeliti život s ljudima koje nam je Bog poslao, a onda je još dodao kako su anđeli nevidljivi jer daju svu slavu Bogu te tako pokazuju kako nije do nas, nego da je sve u Bogu. Uz nevidljivo djelovanje je spomenuo i molitvu sestara te kako su one i na taj način djelovale kada više nisu imale aktivnog apostolata. Na kraju propovijedi svi smo pogledom pratili svećenika koji je stao sa strane, skinuo misnicu i uzeo harmoniku. Vjerojatno je nekima odmah pala na pamet polka, ali ne, ni blizu. Velečasni je odsvirao i otpjevao jednu laganu i dostojanstvenu svjetovnu pjesmu, koja je očito svima bila poznata, jer je većina počela ponavljati pripjev pjesme. Pripjev je glasio: „Laku noć prijatelji, vrijeme mi je da pođem...“ Bilo je dirljivo čuti

kako prigušenim glasovima odjekuje taj pripjev crkvom.

Vjerujem da je za sve nas, sestre, bio najmotivniji trenutak kada je tabernakul ostao prazan... Kao na Veliki petak, samo što smo znale da se naš euharistijski Spasitelj neće vratiti u svetohranište.

Nakon svete pričesti Majka Karla Marija imala je kratak govor gdje je s puno poštovanja i zahvalnosti govorila o djelovanju sestara, te o samom značenju Pappelallea za našu družbu. Tu su prvi koraci i tu se ostvarilo ono što je Bog želio od drage Majke. Rekla je kako je nakon mnogih otpora u Berlinu draga Majka nastavila s osnucima u drugim zemljama. Majka Karla Marija je govorila kako smo sada u procesu puštanja, ali da ovdje priča ne završava jer ono što je ovdje započeto, nastavlja se u mnogim zemljama – djelo Božje se nastavlja! Dalje nastavlja kako nismo vezani za mjesto da bismo djelovale, ali kako trebamo imati mjesto u kojem ćemo djelovati... Sada „zaključavamo“ da bismo Bogu dali ono što Mu pripada jer smo svjesno da je SVE ŠTO BOG ČINI DOBRO... „Zaključavamo i stavljamo ključ na oltar“ rekla je... zatim je uslijedila i gesta u kojoj je Majka stavila ključ na oltar. Od samog početka misnog slavlja pa do kraja, sve je bilo puno emocija, ali i prije svega jako dostojanstveno. Moram priznati da se ne sjećam kada sam zadnji puta imala dojam tolike zahvalnosti na nekom slavlju jer je to, unatoč rastanku, bila središnja tema slavlja. Zaista je nevjerojatno koliko zahvalnost širi dušu i koliko utječe na pogled prema naprijed – bez obzira o kakvoj se situaciji radilo.

Nakon misnog slavlja tu su bili i ministranti koje je velečasni pozvao kako bi sestrama uručili poklone, a zatim smo se uputili svi u dvoranu gdje smo s laicima imali domjenak koji su župljani organizirali. Laici koji su ostali na domjenku bili su jako susretljivi i rado su razgovarali sa sestrama. Kasnije sam saznala kako mnogi čak i nisu bili katolici, pa bi se moglo reći da je ovo zaista bilo u duhu naše drage Majke koja je sve okupljala i za sve se brinula. Svi su došli iskazati poštovanje prema sestrama i svemu što su učinile u 133 godina njihove prisutnosti i djelovanja. Neki su čak prvi puta u životu osobno susreli sestre te ih je jako zanimalo sve o nama: od naše odore, premještaja do naše povezanosti s Gospodinom. Vjerujem da je draga Majka bila itekako prisutna, a tu smo večer čak privukle mnoge duše za koje se za ovog zemaljskog života toliko borila.

Na blagdan naše drage Majke, 30. listopada 2024. započele smo sa zajedničkom jutarnjom molitvom u maloj kapelici naših sestara, a zatim je uslijedila sveta misa, nakon čega smo se uputile na svečani doručak. Sestra M. Ana Teresia (sestra koja je iz Brazila došla i u Berlinu boravila već 6 godina – prekrasno se integrirala u zajednicu i općeni-

to u mentalitet, te jako dobro usvojila njemački jezik) slavila je imendan. Dok je majka Karla Marija imala kratku čestitku zahvale za sestru za sve što je učinila svojim služenjem i prisutnošću, oči su nam svima zasuzile. Na početku nam je svima bilo malo teško pri srcu, ali u sljedećim trenucima radost je ispunila prostoriju. Nakon doručka smo se pozdravile sa sestrama koje su se odvezle u Hoheneck, a potom smo se i mi uputile prema Sittardu. Sestre su bile neizmerno zahvalne što je s. M. Andreja poslala i podršku Hrvatske provincije, i zaista moram priznati da se jako osjetila ta sestrinska povezanost u tom kratkom razdoblju. Radosni trenuci uvijek povezuju, ali čini mi se da oni teži trenuci čine tu povezanost još za nijansu jačom. Nadam se kako ćemo nastaviti u toj svijesti međusobne podrške i povezanosti, ne samo u našoj provinciji, nego i na razini naše družbe. Neka naš dragi Spasitelj boravi tamo gdje je naumio, a nama neka se posluži da u svakom času privodimo duše Njegovom Presvetom Srcu... upravo onako kako je naša draga Majka to uvijek htjela za svoje sestre. ♡

s. M. Katarina Terezija

OD SRCA HVALA

Sestra M. Andreja i nas tri jubilarke u ranim jutarnjim satima ukrcale smo se u zrakoplov koji nas je spustio u Vječnom gradu Rimu. Dočekale su nas s. M. Daiana i s. M. Fatima, zajedno s našom dragom s. Marijom Karmelom koja je došla posebno za nas iz Cremona. Bio je to srdačan susret. U Monte Mariu su nas sestre radosno dočekale. Ne samo da smo dobile ugodan smještaj, nego su nam iskazale i veliko gostoprimstvo, koje im nećemo zaboraviti. Nakon okrepe malo smo se odmorile. Slijedio je svečani ručak. Kad smo ušle u blagovaonicu, dočeka nas je stol ukrašen s tri velike zlatne bombonijere na kojima su se nalazile i krunice koje je Papa blagoslovio. Bio je to jubilejski dar i veliko iznenađenje, ali to nije bilo sve. Malo kasnije sestre iz rimske zajednice donijele su veliku tortu. Nismo ni mislile da bi naše jubilejsko slavlje počelo u Rimu, ali eto što nam sve dobrota naših sestara može priuštiti.

Kako bismo iskoristili vrijeme, odmah poslije podne krenule smo prema središtu grada. Put nas je vodio k crkvi Maria Maggore. Imale smo milost uspinjati se svetim stubama kojima se naš Božanski Spasitelj penjao da primi smrtnu osudu. Bio je to poseban osjećaj...

Drugi dan rano ujutro požurile smo u baziliku sv. Petra jer smo htjele prije gužve proći kontrole da smijemo ući unutra. U kapelici sv. Ivana Pavla II. upravo se služila sveta misa na poljskom jeziku. Onda je slijedilo pobožno razgledavanje. Svaki detalj poticao je na razmatranje. Kasnije nas je s. Marija Karmela počastila pizzom. Poslije podne posjetile smo i baziliku sv. Pavla u samostanu Tre fontane, gdje su prema predaji provrla tri izvora na mjestima gdje je odrubljena glava sv. Pavla odskočila.

Trebalo je i 20. studenog doći rano ako želimo biti na susretu s Papom na Trgu sv. Petra. Najprije smo prisustvovali euharistijskom slavlju u crkvi sv. Ane,

a nakon mise spustile smo se na trg, gdje smo se smjestile u prvi red uz prolaz kojim će Papa proći. Trg se punio ljudima, a mi smo strpljivo čekale kad će se Papa pojaviti. Kad je krenuo u papamobilu, svi su ga srdačno pozdravljali poklicima i mahanjem zastava. Kad je Papa prolazio tik pokraj nas, mogle smo ga vidjeti izbliza. On se posebno okrenuo prema nama te nas srdačno pozdravio i blagoslovio. Na povratku smo iz „poslušnosti“ navratili na sladoled. S. M. Fatima je s. Marija Karmeli naredila da nas počasti. Nije običaj otići iz Rima bez gelatta.

Bio je to i dan rastanka jer smo navečer imale let za Budimpeštu. Sve drage sestre su nas nakon kave i okrepe ispratile. U dva auta odvezle su nas na aerodrom. Dragoj s. Mariji Karmeli od srca zahvaljujemo što je cijelo vrijeme bila s nama kao izvrstan vodič. Svim sestrama na Monte Mariju, osobito s. M. Fatimi zahvaljujemo na velikoj sestrinskoj ljubavi, gostoprimstvu i na „premijeri“ našeg

zlatnog jubileja. Neka Gospodin svima uzvрати svojom ljubavlju.

U hladnim noćnim satima dočekale su nas na aerodromu u Budimpešti s. M. Leticija i s. M. Erzsebet, a u toploj kući čekala nas je s. M. Vjekoslava i okrepa na stolu. Sljedećeg jutra bila je sveta misa s nakanom za svečarice imendana i jubileja. Uz taj veliki dar čekali su nas i pokloni, sve prigodne vrste, opet za imendane s. M. Andreji i s. Ani Mariji, te za jubilarke i za s. Eugeniju Mary, našu vjernu pratilicu. Eto, sve sama iznenađenja na kojima našim dragim sestrama izražavamo srdačnu zahvalnost na velikoj ljubavi. Veselilo nas je što nam se draga s. M. Vjekoslava pridružila na povratku u Leskovac.

Ovo hodočašće je za nas tako dragocjen i velikodušan dar naše s. M. Andreje koja je sve tako lijepo isplanirala i organizirala. Anticipirale smo početak Svete godine, bile smo na trima svetim vratima i Sveti Otac nas je blagoslovio.

Draga s. M. Andreja, od srca veliko HVALA. Vama i svim dragim sestrama koje su nam omogućile milosne i lijepe dane molimo obilje Božjeg blagoslova i zagovor Bezgrešne Djevice Marije!

Vaše zahvalne zlatne jubilarke s. M. Terezija Margareta, s. Ana Marija i s. M. Blanka

IZ HOMILIJE SVETOGA OCA

Sestre i braćo, otvaranjem Svetih vrata započeli smo novi Jubilej: svatko od nas može ući u otajstvo tog navještaja milosti. Ovo je noć u kojoj su se svijetu širom otvorila vrata nade; ovo je noć u kojoj Bog svima govori: ima nade i za tebe! Ima nade za svakoga od nas. Ali nemojte zaboraviti, sestre i braćo, da Bog sve oprašta, Bog uvijek oprašta. Nemojte to zaboraviti, jer je to način razumijevanja nade u Gospodina...

Podimo bez odugovlačenja vidjeti Gospodina koji je rođen za nas, svijetla i budna srca, spremni za susret, kako bismo mogli pretočiti nadu u stvarnost našeg života. To je naša zadaća: pretočiti nadu u različite situacije u našem životu. (...)

Učimo iz primjera pastirâ: nada koja se rađa u ovoj noći ne podnosi indolentnost tromih i lijenost onih koji su se uljuljkali u vlastitu udobnost – a mnogi od nas, u opasnosti smo da se smjestimo u svoje udobnosti; nada ne prihvaća lažnu razboritost onih koji se ne usuđuju riskirati zbog straha da se ne kompromitiraju i proračunatost onih koji misle samo na sebe; nada je nespojiva s mirnim životom onih koji ne dižu svoj glas protiv zla i nepravdi koje na svojoj koži trpe najsiromašniji. Naprotiv, kršćanska nada, dok nas poziva na strpljivo iščekivanje Kraljevstva koje klija i raste, zahtijeva od nas odvažnost da danas, svojom odgovornošću, i ne samo njom, nego i suosjećanjem, anticipiramo to obećanje. I ovdje bi nam možda dobro došlo upitati se o svojem suosjećanju: imam li suosjećanja? Znam li patiti – sa? Razmislimo o tome. (...)

Sestre, braćo, ovo je Jubilej, ovo je vrijeme nade! Poziva nas da ponovno otkrijemo radost susreta s Gospodinom, poziva nas na duhovnu obnovu i obvezuje nas na preobražavanje svijeta, kako bi ovo uistinu postalo jubilejsko vrijeme. (...)

Neka ovaj Jubilej svima nama donese dar nade i predano zalaganje oko toga da donosimo nadu tamo gdje je izgubljena: tamo gdje je život ranjen, u iznevjerenim očekivanjima, u neispunjenim snovima, u nuspjesima koji slamaju srce; u umoru onih koji više ne znaju kako dalje, u gorkoj samoći onih koji se osjećaju poraženima, u patnji koja razdire dušu; u dugim i praznim danima zatvorenikâ, u tijesnim i hladnim odajama siromahâ, na mjestima oskvrnutim ratom i nasiljem. Tamo valja nositi nadu, tamo sijati nadu.

Jubilej se otvara kako bi se svima darovala nada, nada evanđelja, nada ljubavi, nada oprosta. ♡

<https://www.vaticannews.va/hr/papa/news/2024-12/>

USREDOTOČENOST NA NUTRINU

Upravo zato što je Božansko Srce Isusovo srce beskrajne Božje ljubavi prema ovom svijetu, ono je izraz Isusove nutrine. Motriti tu ljubav Božanskoga Srca nužno vodi do nutrine, Isusove i naše, nutarnjega života duše. Nutarnji život tako postaje prijateljstvo, s Božanskim Srcem, s Bogom koji u nama živi po milosti i potiče da u svim prilikama ljubavno usklađujemo i tražimo vršiti njegovu volju. U biti sa strane duše to znači živjeti život vjere usrdnih, srdačnih odnosa gdje srce ima toliko udjela koliko i duh i ne zadovoljiti se samo čistom savješću, nego željeti i nastojati više za Boga, za Božansko Srce. Bl. Marija Terezija na to ovako potiče:

„Pogledati u Božansko Srce, koje za vas toplo kuca i trajno vas ljubi.“

„Dopustimo da se naša srca opiju vinom Božanske ljubavi! Neka naše sebeljublje nestane u nabujaloj rijeci Božje ljubavi i neka se hladnoća našega srca pretvori u veliki žar Božje ljubavi.“

Kada je Bog stvarao čovjeka, nije htio od njega učiniti samo svoje stvorenje, svoga slugu, nego svoje dijete, svoga prijatelja, što je na poseban način dokazao time da je iz ljubavi dao svoga Sina za nas, a on se iz iste ljubavi žrtvovao do kraja za nas. Tako po Božanskom Srcu Isusovu stvorenje je uzdignuto Bogu, otvorena mu je mogućnost da bude dionikom Božjega života, njegove nutrine i svih njegovih bogatstava.

Blaženica piše svojim sestrama: „Niste li vi prijateljica Božanskog Srca? Božansko Srce je ljubomorno i ne traži ništa više nego šutljivost, ljubav i vjernost.“

Odgovarati Božanskom Srcu na njegovu ljubav ne vodi dušu samo prema nutrini toga Srca, nego i njoj samoj otkriva vlastitu nutrinu i njezinu vrijednost. Koliko duša više surađuje, toliko je Bog više iznutra oživljava. Gospodin nas oživljava koliko više na to pristajemo. Da bi dublje mogao zahvatiti našu nutrinu, Bog traži suradnju naše ljubavi. On tu suradnju uzima ozbiljno jer mi bez njega ne možemo preobraziti svoj život. A kada se to počinje događati, duša postupno otkriva svoje nutarnje blago, bogatstvo pred Bogom, koje se sastoji u tome da mu može odgovarati svojom ljubavlju. Koliko je netko bliže Božanskom Srcu, toliko otkriva vrijednost toga blaga u sebi i drugima. ♡

Preuzeto iz knjige *Poniznost i ljubav*

Bibinje

BUĐENJE POBOŽNOSTI PREMA BL. MARIJI TEREZIJU OD SV. JOSIPA

Potaknute prijedlogom Vrhovne skupštine i Zapisnikom provincijskog zasjedanja da širimo štovanje te da obnovimo smrtni dan bl. Utemeljiteljice, naša zajednica uoči njezina blagdana donijela je odluku da svakog 20.-og u mjesecu otvorimo vrata naše kapelice za javno štovanje naše blaženice, kako bi vjernici ovog mjesta imali mogućnost doći i svoje potrebe, molbe i boli iznijeti pred relikvijama naše blaženice moleći za pomoć i uslišanje. Upravo pred njezin blagdan putem SMS poruka uputile smo pozive poznatim vjernicima i štovateljima da se odazovu. Na naše iznenađenje odaziv je bio velik. Toga dana je bila misijska nedjelja, naša misijska skupina nakon svete mise pred župnom crkvom ponudila je svoje rukotvorine za potrebe djece u Nigeriji. Tom prigodom dok se govorilo o stanju u Nigeriji i potrebama naših sestara, uputio se i poziv da će naša kapelica svakog dvadesetog u mjesecu od 16.00 do 20.00 sati biti otvorena za osobne molitve i potrebe svih župljana i šire. Za tu prigodu pripremile smo sličice i molitvenike naše blaženice, kao i kutiju u koju su mogli ubaciti papiriće sa svojim nakinama na koje će zajednica moliti.

Vjernici ispunjeni povjerenjem i nadom došli su staviti svoje patnje u zagovor naše Utemeljiteljice. Palili su svijeće, a neki su i kroz glasni plač vapili za pomoć. Presveto je u kapelici bilo izloženo i sestre su se izmjenjivale. Vjernicima je to bio melem na rane, ostajali su neki po sat vremena na klanjanju. Imale smo priliku neke od njih saslušati, utješiti, ohrabriti i pozvati da se nastave utje-

cati u Majčin zagovor. Vjerujemo da će se pobožnost našoj uzornoj Majci širiti i smijemo se nadati brojnim uslišanjima, a po volji Božjoj, i čudesima. Zahvalne smo našoj bl. Mariji Tereziji što svojom svetošću ulijeva povjerenje u patnike našeg vremena. ♡

PROSLAVA BLAGDANA BLAŽENICE

Kao i svake godine, tako smo i ove godine svečano proslavili blagdan naše bl. Marije Terezije od sv. Josipa. Već je tradicija na taj dan i podjela škapulara. Tako nam se i ove godine prijavilo 16 kandidata iz Bibinja i okolice.

Priprava za kandidate škapulara održala se tjedan dana prije gdje su uz posvetu Gospi Karmelskoj imali priliku upoznati duhovnost i karizmu bl. Marije Terezije. Nakon predavanja sudionici su tražili molitve i autobiografiju naše blaženice jer se primijetio duhovni doticaj srca naše blaženice kod sudionika.

Na sam blagdan, naša zajednica radošno je proslavila početak dana uz našu Majku molitvom i duhovnim razmatranjem, pripremale smo se za večernje misno slavlje i zajedničko druženje s uzvanicima. Prijatelji Karmela, kao što je već tradicija, nosili su kolače kako bi se svi nakon svete mise uz druženje i počastili.

Ove godine smo izrađivali i razne rukotvorine s likom blaženice koje smo ponudili vjernicima, a sav prilog ide za izgradnju vanjskog svetišta bl. Marije Terezije u Bibinju.

Misno slavlje predvodio je fra Bojan Rizvan, a Dječji zbor sv. Roka svojim

pjevanjem uljepšao je misno slavlje. Crkva se napunila lijepim brojem štovalaca naše blaženice. Fra Bojan je ukratko opisao život i djelovanje naše blaženice, a posebno istaknuo da je bl. Marija Terezija stavila svoj život na raspolaganje Bogu. Kao djevojka je kroz cijeli svoj život neprestano tražila volju Božju i istinu. Bilo joj je važno da bude vjerna Božjoj volji, onomu što Bog želi za njezin život i da bude vjerna istini. Naglasio je da je na tom putu prolazila kroz razne krize, osobito u njezinoj 33. godini života, kada je spoznala da punina istine zapravo prebiva u Katoličkoj Crkvi, da je ljubav Kristova Srca utjelovljena u našem svakodnevnom životu, a to su sakramenti. Tada je spoznala i da tu ljubav Kristova Srca možemo kušati u milosti njegova praštanja. Ta spoznaja u potpunosti je rasplamtjela njezino srce. Ona je za tu istinu u tom trenutku bila spremna umrijeti.

Blažena Marija Terezija bila bi spremna prihvatiti prezir svojih najbližih zato što je imala ljubav prema Gospodinu. To je ONO što mora voditi nekoga koji se nadahnjuje karmelskom duhovnošću da nam ljubav prema Gospodi-

nu bude ispred svega, da ljubav prema Gospodinu bude najvažniji događaj u životu, da bude temelj svega našeg djelovanja. Ako u tome nema odanosti, vrlo brzo će se raspršiti sva naša djela milosrđa. Zato nas poziva da najprije moramo svoj vlastiti život ukorijeniti u ljubavi Gospodnjoj.

Na kraju misnog slavlja pristupili su novi kandidati za primanje škapulara. Bilo je dirljivo promatrati s kojim uzbuđenjem i poštovanjem primaju sveto Marijino odijelo, sreća je bila vidljiva na blagim i ozarenim licima.

Nakon svete mise svi štovatelji i župljani okupili su se na našem dvorištu gdje smo u radosti blagovali pripremljeno i dijelili svoja osobna iskustva te poticaje dobivene na svetoj misi. Nakon slavlja pristizale su nam SMS poruke zahvale za divnu večer, radost i dobrotu koju su doživjeli u susretu sa sestrama.

Hvala blaženici za sve milosne poticaje i zajedništvo koje smo doživjele s njezinim štovateljima. ♡

s. Anica Marija od Duha Svetoga

HODOČAŠĆE U KRASNO

U lijepo jesensko subotnje jutro, 12. listopada, krenuli smo mi: roditelji i djeca iz našeg vrtića sv. Male Terezije, s. Marija Anita, s. M. Dijana i odgojiteljica Marijana, iz Bibinja u Krasno. Bio je to pravi duhovno-rekreativni obiteljski dan za sve sudionike. U dva autobusa bili smo raspoređeni tako da je u svakom bila sestra koja je animirala putem do Krasna duhovno-molitveni program. Molili smo razmatrajuću kronicu uz litanije na naše zajedničke i opće nakane, pjevali marijanske pjesme, čitali marijansku meditaciju naše bl. majke Marije Terezije od sv. Josipa. Došavši u svetište

Majke Božje od Krasna, sudjelovali smo na svetoj misi koju je predslavio župnik svetišta vlč. Stjepan Zebo, a djeca su glazbeno animirala liturgiju. Za vrijeme svete mise krstila se djevojčica Marija iz te župe. Roditelji su prije svete mise napisali svoje molitvene nakane, koje smo u kutijici ostavili pred Majkom Božjom, da nas zagovara i preporuči našem Gospodinu. Nakon mise uslijedila je zajednička fotografija, te kratka šetnja predivnim ličkim krajolikom, a potom smo se uputili na zajednički ručak u restoran pored poznate sirane, gdje smo imali priliku degustirati i kupiti domaći lički

sir. Nakon toga uputili smo se u Kute-revo, poznato utočište za medvjede, gdje smo mogli detaljnije čuti nešto o samom utočištu i iz dovoljne udaljenosti vidjeti medvjede. Naravno da je našoj djeci to bio najzanimljiviji dio dana koji su jedva dočekali. Puni dojmova uputili smo se u predvečerje kući, zahvalni Bogu i Majci Božjoj te ispunjeni radošću i mirom. Roditelji su izrazili svoje zadovoljstvo ovim obiteljskim danom ispunjenim molitvom i divnim zajedništvom te su poželjeli da uskoro ponovimo ovakav lijepi, duhovno bogati dan. Djeca su bila opuštena i sretna uz roditelje i svoje odgojiteljice, a na povratku kući pjevali smo svi zajedno duhovne pjesme i slagali dojmove. Evo nekih dojmova roditelja:

Na ovo hodočašće išli smo svi četvero, obitelj. Djeca su bila posebno uzbuđena. Probudila su se ujutro rano i spremila bez puno odugovlačenja. Putovanje do Krasna je proteklo u ugodnoj vožnji, moleći kronicu uglas. Dan je bio prekrasan, sunčan i topao... bolji zaista nismo mogli poželjeti. Dok smo se vozili, na papirić smo napisali naše molitve i želje koje je odgajateljica spremila u kutijicu da ih ostavi u svetištu. Kada smo došli u

svetište, prije mise smo se pomolili, a nakon toga su naša dječica animirala misu pjevajući u glas. Kao što je i sam svećenik rekao, zaista ne postoji ništa ljepše nego slušati njihove glasiće kad pjevaju u glas.

Nakon mise, kupnja suvenira, posvećenih krunica i šetnja prekrasnim krajolikom koji se ne da opisati riječima. Gore na vidikovcu je zaista pogled od milijun dolara. Uživali smo. Slijedio je ručak, kupovina sira, dječja igra i onda za djecu najiščekivaniji dio... posjet medvedima u Kuterevu. E, tu su mališani zaista najviše uživali. Vraćamo se kući ispunjena srca, nahranjena duha, obogaćeni za jednu novu divnu uspomenu i jedva čekamo ponovno druženje. Bilo nam je prekrasno, hvala. A. S. ♡

s. M. Dijana

KOMUNIKACIJA KOJA POVEZUJE

Da komunikacija može povezivati ili razdvajati ljude, ovisno o tome je li pozitivna ili negativna, poznato je svima nama. U izgradnji zajedništva bitna je dobra komunikacija, pa tako i u redovničkoj zajednici.

U našoj zajednici u Bibinju, u sklopu provincijskog projekta „Komunikacija koja povezuje” održan je 16. studenoga u priepodnevnim satima trosatni seminar koji je vodila naša djelatnica iz Hrv. Leskovca Zrinka Čornij. Osim sestara iz bibinjske zajednice, sudjelovale su i sestre iz Splita i Gabela Polja.

Zrinka nam je na vrlo dinamičan i zanimljiv način prikazala proces nazvan „nenasilna komunikacija”, koju je razvio američki psiholog Marshall Rosenberg.

Navela je da je komunikacija koja povezuje suosjećajna komunikacija, a to je davanje od srca. Presveto Srce Isusovo je primjer savršene suosjećajne komunikacije. Vježbe su nas dovele do bitnih sastavnica koje blokiraju komunikaciju: procjenjivanje, prosuđivanje, analiza, kritiziranje, uspoređivanje, etiketiranje.

Četiri koraka nenasilne komunikacije su: opažanje, osjećaj, potreba i molba... Uzrok mojih osjećaja su moje zadovoljene ili nezadovoljene potrebe. Imale smo još dvije vježbe: prepoznati u određenim izjavama opažanje ili procjenu, te izabrati među predloženim osjećajima kako se trenutno osjećamo, ovisno o tome jesu li nam potrebe zadovoljene ili nisu.

Zahvalne smo dragom Bogu što smo imale priliku čuti i vježbati nenasilnu, suosjećajnu komunikaciju, što se očitovalo i u našem lijepom i radosnom sestrinskom zajedništvu. Hvala Zrinki na raspoloživosti i trudu da nas upozna s ovim načinom komuniciranja, koji nije nov za nas, jer je životni, a na nama preostaje da se trudimo u prakticiranju dobre komunikacije koja će rasti u našim međusobnim odnosima. Važno je, međutim, napomenuti da smo zaključile kako svaka međusobna komunikacija proizlazi iz mogjeg odnosa s Bogom. Kakva je moja povezanost s Bogom, takva će biti i moja komunikacija s bližnjima. Koliko dopustimo Duhu Svetom da on komunicira u nama i kroz nas, tolika će biti razina dobre ili loše međusobne komunikacije.

Ovaj seminar bio je ujedno i prilika da se sestre iz više zajednica druže i izmjenjuju svoja iskustva.

Susret je završen zajedničkim ručkom i šetnjom uz more, gdje smo se divile ljepoti Božjih stvorenja, uz radosnu i ispunjenu komunikaciju. ♡

s. M. Dijana

KARMELSKA DUHOVNA OBNOVA

U godini molitve pozvane smo posebno promišljati i rasti u osobnom iskustvu molitve, ali i upoznati i poučiti vjernike kako se moliti, doći do iskustva sa živim Bogom. Tom prigodom održana je u našoj zajednici u Bibinju u subotu, 23. studenog, karmelska duhovna obnova pod nazivom: (Ne)iskustvo živog Boga u životu vjernika. Započeli smo u 10 sati, a završetak je bio u 16 sati. Sudjelovalo je 14 sudionika iz Bibinja i drugih župa naše nadbiskupije razne dobi. Obnovu je animirala s. M. Dijana uz molitvenu i tehničku podršku s. M. Kristine i sestara zajednice. Program se sastojao od kateheza: prva kateheza o osobnom iskustvu Boga – molitva, s posebnim naglaskom na karmelsku definiciju molitve po sv. Tereziji Avilskoj, te druga kateheza o molitvenom iskustvu naše bl. Majke Marije Terezije od sv. Josipa. Između kateheza bio je osobni rad na temelju odlomaka iz Autobiografije o osobnoj molitvi naše blaženice, a nakon druge kateheze bila je praktična vježba u našoj kapelici – meditacija po metodi sabranosti sv. Terezije Avilske.

Zahvalne smo dragom Bogu na duhovno bogatom danu, punom radosnog zajedništva. Sudionici su iskazali svoje zadovoljstvo i želju da nastavimo i dalje s ovakvim cjelodnevnim susretima, u kojima se oni međusobno povezuju u istom karmelskom duhu. Molimo se da tako i bude! ♡

s. M. Dijana

Hrvatski Leskovac

OBITELJSKI DAN

Ovogodišnja korizma je kod nas, se-stara u Hrvatskom Leskovcu, donijela nešto novo u naš apostolat, rad s obitelji-ma. Naime, od ponovnog početka rada s mladima, pojavila se želja i mogućnost rada s njihovim roditeljima.

Majke koje su dopratile mlade na prvi susret prve korizmene nedjelje, izra-zile su želju da bi i one rado sudjelovale. Tako smo započele naše tjedne susrete mladih i roditelja nedjeljom u 19 sati.

Naše prvo odredište je kapelica gdje svi zajedno imamo molitvu koja nas uvodi u susret, a potom se dijelimo – mladi imaju svoju katehezu koju im uz igre priprema s. Maja, dok majke imaju svoj susret koji priprema s. Marina Lucija. Nekoliko puta su majke i djeca imali zajednički susret što je bilo na obostrano zadovoljstvo svih. Iz tih tjednih susreta rodila se želja pripremiti nešto i za oče-

ve, ali i cijelu obitelj. Tako smo došli na ideju organizirati Obiteljski dan koji se održao u nedjelju 27. listopada 2024. kod nas, sestara u Hrvatskom Leskovcu. U planu nam je bilo pripremiti program za roditelje, tako da djeca budu zbrinuta dok roditelji prate predavanja ili se mole.

Kako je interes za Obiteljski dan bio veći od očekivanog (prijavilo se 40 obitelji, oko 160 sudionika), ukazala se potreba suradnje s većim brojem sestara i laika. Tako su se u animiranje djece uključile naše kandidatice, postulante i djevojke animatorice mladih iz Dubrave te nekoliko djevojaka koje dolaze na naše Vikende u Karmelu. Osmislile smo pravi oratorij na temu naše bl. Marije Terezije te njezina života i djelovanja za djecu od prvog razreda osnovne škole pa do 16 godina. Djeca i mladi su se mogli upoznati s nekim likovima koji su zna-

čajni za život Blaženice (djevojčica s lutkom, starica, beskućnik, željezničar...) i kroz njih sa samim njezinim likom. Sve je bilo povezano uz igru i ples što je mladima bilo zanimljivije. Za mladu djecu je bilo organizirano također čuvanje i briga uz neizostavne napuhance. Susret je započeo svetom misom u 9 sati koju je slavio vlč. Dubravko Škrilin-Hren. Misni obrazac preuzet je za ovu prigodu od Svete Obitelji, kako je naglasio vlč. Dubravko, kako bi potaknuo obitelji da svoj uzor međusobnih odnosa pronalaze upravo u odnosima između Isusa, Marije i sv. Josipa.

Susret smo nastavili interaktivnim predavanjem s. M. Antonele na temu „Slika Boga Oca u životu sv. Terezije od Djeteta Isusa”. Roditelje je ovo predavanje potaklo na razmišljanje o svom odnosu prema Bogu te kako uvijek, koliko god godina imali, uvijek ostajemo Božja djeca. Djeca koju su rodili i odgajaju nisu samo njihova, već i Božja, a Bog ne traži od njih da budu savršeni, već da svoje slabe snage prepuštaju Bogu koji će nadoknaditi i njihove manjkavosti...

Slijedila je radionica u kojoj su promišljali o stvaralačkim, doživljajnim i stajališnim vrijednostima koje žive u svom bračnom i obiteljskom životu.

Nakon predaha za ručak, bračni par Hodžić je iznio svjedočanstvo svog bračnog i obiteljskog života te potaknuo prisutne promatrati divna Božja djela u svojim životima. Klanjanje pred Presvetim, s kojim smo htjele zaokružiti duhovni program, bilo je posebno nadahnuto molitvom za obitelji, za mir, ljubav, slogu i međusobno povjerenje.

Za završetak susreta pripremile smo igru Oklada u kojoj su sudjelovali i odrasli i djeca. Jako je bilo zanimljivo promatrati lica odraslih za vrijeme igre i istinsku radost koju su proživljavali igrajući se sa svojom djecom.

Obitelji su kao uspomenu na ovaj susret dobili prigodnu vrećicu s logom Srca Isusova te sliku Srca Isusova s molitvom posvete obitelji Srcu Isusovu. Potaknule smo roditelje izložiti sliku na vidljivo mjesto u kući i posvetiti obitelj Srcu Isusovu. Mnogi su izrazili želju za još ovakvih susreta. Dirljivi su bili komentari odraslih. Sami su svjedočili kako je ovakav duhovni „pothvat” potreban našoj Crkvi. Jedna gospođa svjedoči: „Sestre, mi vas trebamo!”, a druga zahvaljuje za uloženi trud: „Posebno su me dirnuli trenuci igre i plesa s djecom. Osjećam se blagoslovljeno i ispunjeno radošću i zahvalnošću.”

Nadamo se da će ovi susreti doista donijeti obilne duhovne plodove u dušama koje nam je Gospodin povjerio u ovom apostolatu.

s. Maja

Poredje

PROSLAVA GOSPE KARMELSKE

Ove godine je naša draga Gospa Karmelska učinila zaista veliko čudo u našoj kapelici u Poredju.

Uobičajeno je da nam budu dva ili tri svećenika za vrijeme naših blagdana, ali ovaj puta je draga Gospa okupila šestoricu svećenika pod svoj plašt. U jednom trenu je naš kućni svećenik (vlč. Dragutin Šarc) rekao kako ima više svećenika

nego sestara. Zaista nam je bila svima velika radost vidjeti toliko svećenika okupljenih oko oltara Gospodnjega.

Svetu misu je predslavio naš ispovjednik fra Franjo Jurinec, koji je došao u pratnji jednoga subrata. Tu su bila naša tri svećenika iz Prišlina i jedan svećenik iz Slovenije koji je čuo kako se kod nas slavi svečana misa te je došao u pratnji jedne gospođe koja ga je dovezla iz staračkoga doma.

Otac Franjo nas je u propovijedi vodio pod Marijinim plaštem i pozvao nas da tu i ostanemo. Pozvao nas je da se uključimo u volju Božju i učinimo ovaj svijet ljepšim i radosnijim jer kršćanstvo ništa drugo ne znači, nego biti radosni vjerovjesnik. „Stati hrabro pod križ života, te ako vidimo da netko nosi križ, stati poput Ivana i Marije i podržati onoga tko nosi križ jer tada ćemo čuti da smo sinovi i kćeri Božje“, rekao je. Na samom kraju još nam je jednom ponovio da ne izađemo ispod plašta Blažene Djevice Marije, nego da znamo da smo tu sigurni i zaštićeni poput Malog Isusa koji je bio kod njezina srca.

s. M. Katarina Terezija

Slavonski Brod

DUHOVNA OBNOVA SOMBOR

U subotu, 28. rujna 2024. naša se ZKL-a BSI iz Slavonskog Broda zaputila u Sombor na duhovnu obnovu koju je predvodio duhovnik naše zajednice, o. Zlatko Žuvela OCD.

Duhovnu obnovu započeli smo upoznavanjem s prelijepom crkvom sv. Stjepana Kralja pri kojoj je i Samostan Gospe Karmelske. U predivnoj crkvi koja je veličanstvena poput katedrale o. Zlatko nam je u svom predavanju govorio o karmelskom ozračju po uzoru na naziv prvog životopisa Sluge Božjega o. Gerarda nastalog iz pera uglednog akademika prof. dr. Ante Sekulića, prijatelja i štovatelja o. Gerarda. Kako bismo bolje osjetili karmelsko ozračje ovog prostora,

o. Zlatko nas je proveo kroz povijest Karmela u Somboru – najstarije karmelsko ozračje na ovim i širim područjima. „Važno je da iskusimo ozračje ovog mjesta natopljenog molitvom kroz 120 godina i da budemo svjesni tajanstvene, ali i stvarne Božje prisutnosti... iskusiti nešto što je i sam Sluga Božji iskusio i živio. Pitanje je bi li uopće bilo ovog divnog karmelskog ozračja da nije bilo o. Gerarda Tome Stantića“, rekao je otac Zlatko.

Nakon predavanja imali smo priliku pristupiti sakramentu sv. ispovijedi te provesti vrijeme u promišljanju te molitvi krunice. Uslijedilo je svečano slavlje zavjetne svete mise na čast Malom Isusu

koju je predslavio o. Zlatko. „Otkako je u našoj crkvi nabavljen kip Malog Praškog Isusa, sluga Božji o. Gerard promicao je tu pobožnost i praktički sve do svoje smrti slavio pjevanu svetu misu svakog 25. u mjesecu i propovijedao o božićnom otajstvu na dva jezika: na hrvatskom i mađarskom. Tada su se pjevale božićne pjesme, pa zašto ne bi mogle i sada”, rekao nam je o. Zlatko. Radosni smo i zahvalni što smo slavili i častili Malog Isusa u zajedništvu i slavlju svete mise po uzoru na Slugu Božjega o. Gerarda.

„Ne može se gladnom čovjeku govoriti o Bogu”, misao je bl. Marije Terezije od sv. Josipa, utemeljiteljice Karmelićanki BSI čiji smo mi, karmelski laici, pridruženi članovi te su za nas naši dragi domaćini pripremili ukusni objed u samostanskoj blagovaonici.

Okrijepljeni hranom i ugodnim druženjem nastavili smo zahvaljivati Gospodinu na klanjanju pred Presvetim oltarskim sakramentom.

Zahvaljujemo Gospodinu što je u karmelskom ozračju na prekrasnim bačkim ravninama raspaljivao oganj svoje ljubavi u našim srcima. Utječemo se u zagovor o. Gerarda u nadi da raspaljeni takvom ljubavlju što bolje razumijemo otajstvo svetog djetinjstva našega Spasitelja te po Njemu napredujemo u mudrosti i milosti kod Boga i ljudi, kako to veli evanđeoski tekst zavjetne svete mise na čast Malog Isusa.♥

Ivana Bastijanić

Split

DUHOVNA OBNOVA ZA REDOVNICE

I ove je godine 21. prosinca u crkvi Gospe od Zdravlja u Splitu održana, sad već tradicionalna, adventska duhovna obnova za redovnice grada Splita i

okolice. Obnovu je vodio nadbiskupski delegat za redovnice fra Kristijan Stipanović, a nazočan je bio i splitsko-makarski nadbiskup i metropolit mons. Zdenko Križić.

Susret je započeo euharistijskim klanjanjem koje je predvodio fra Kristijan a nakon klanjanja uslijedila je svečana molitva Večernje koju su pjevanjem predvodile sestre milosrdnice pod vodstvom s. Mirte Škopljanac Mačina.

Na kraju susreta, sestrama se obratio i sam nadbiskup mons. Križić prigodnim nagovorom. Pozvao nas je na promišljanje važnosti slušanja Božje riječi,

poniznom prihvaćanju Njegove volje te vjernosti i ustrajnosti u hodu s Bogom.

Na samom kraju, prema običaju, uslijedio je pozdrav i božićna čestitka sestara ocu nadbiskupu uz prigodni poklon, ove godine čestitku smo trebale uputiti mi, karmelićanke BSI. Otac nadbiskup

se vidno obradovao našim poklonima – jaslicama koje je izradila s. M. Katarina.

Čak je primijetio i pitao: „Je li to djelo s. Samuele?” Kada smo mu rekli da je to radila naša sestra, samo je prokomentirao: „Izgleda da je učenik nadmašio učitelja.”♥

BOŽIĆ NA SIROBUJI

U promišljanju kako ove godine proslaviti Božić kao župna zajednica, rodila se ideja da na četvrtu nedjelju došašća organiziramo s djecom kratki božićni koncert i upriličimo zajedničko druženje. Prvotno je bilo zamišljeno da ga imaju samo djeca, a budući da je od nedavno počeo djelovati i zbor mladih naše župe, i oni su se rado odazvali sudjelovanju. Bila je ovo idealna prilika da možda koncert bude sastavljen od sva tri zbora koja djeluju. Na prijedlog o sudjelovanju na koncertu i članovi velikog župnog zbora su rado prihvatili i odgovorno preuzeli ulogu da baš oni otvore koncert skladbom Raduj se, o, Betleme... i počele su intenzivne pripreme. Svaki slobodni trenutak se je koristilo za vježbu.

Kako bi cijeli program dobio jednu cjelinu, rodila se ideja i o postavljanju, ali i uprizorenju živih jaslica, što je bila još dodatna prilika da se uključe i naši članovi ZKL-a. Smišljeno učinjeno. Bilo je zaista lijepo gledati i sudjelovati u pripremama. Uvježbavali su se glasovi, šivali su se kostimi, slagala koreografija...

Kako bi cijela župna zajednica sudjelovala u programu, pozvali smo drage mame i bake da od kolača koje pripre-

maju za Božić, slobodno donesu malo i nama kako bi druženje bilo zaista blagdansko. Odaziv je bio zaista čudesan.

Bila je milina na četvrtu nedjelju došašća na pozornici vidjeti sve generacije. Uz sestre bila su tu djeca, mladi, odrasli. Pjevalo se i Boga slavilo punim srcem.

I onda na kraju koncerta – uprizorenje živih jaslica. Zaista veličanstveno. Kako su glumci već unaprijed učinili audiozapis svojega teksta – uprizorenje se izvodilo u meditativnom obliku uz prikladnu instrumentalnu glazbu božićnih pjesama. Bio je to čin koji je ganuo svako srce, a mnogima je i suza zasjala u oku. Svatko je na svoj način duboko proživljavao otajstvo Božića.♥

s. M. Petra od Dobrog Pastira

Strmec

NA PUTU DO BOŽIĆA

U petak, 29. studenog 2024. u našoj samostanskoj dvorani imala je promociju svoje zbirke duhovne poezije *Na putu do Božića* Maja Vidaković, članica našeg ZKL BSI Strmec. Zbirka je nadahnuta liturgijskim čitanjima kroz vrijeme došašća, ove, 2024. godine. Nastala je neplanirano (ako kod Boga ima uopće neplaniranih događaja), na pitanje Majina prijatelja bi li mogla napisati nešto slično, što je i napisala za korizmu ove godine. Stala je, razmislila te nakon 10 minuta znala je da tu zbirku mora napisati.

Ono što je nevjerojatno jest činjenica da je zbirka nastala u samo 7 dana uz sav Majin posao, obitelj i obveze. Ona svjedoči da je znala i osjetila da je oruđe u Božjim rukama. Zbog toga je željela da sav prihod od prodaje knjige ide u humanitarne svrhe, da zajedno pomo-

gnemo nekome te je odlučeno da ćemo pomoći našim sestrama u misijama u Nigeriji (za njihove potrebe i potrebe apostolata, djece i svih potrebitih).

Naišla sam na njezin osvrt o samoj promociji i smatram da je to najbolji način na koji bih podijelila s vama ozračje koje je vladalo te večeri među prisutnima.

„Kada Bog slaže kockice...

Nekako nemam riječi danas. Puštam da u meni kolaju radost i zahvalnost ispreplićući se s oduševljenjem. Puna puncata dvorana ljudi.

S velikim Lj.

Ne pamtim da sam ikada prisustvovala ili organizirala ovako prekrasan događaj. Svatko tko je sinoć bio sa mnom posvjedočit će opipljivu Božju prisutnost.

Kada sam ušla u prepunu dvoranu, umalo se nisam onesvijestila. Lica ljudi, nasmijani, topli, u podršci i iščekivanju. A kad su i okorjeli ateisti pjevali, znala sam da je Sila Duha Svetoga zahvatila apsolutno svako srce.

Znate li da se u Africi jedno dijete cijelu godinu hrani sa samo 22 eura?

Mi smo jučer za misije u Nigeriji prodali gotovo sve knjige, ostalo ih je samo nekoliko i premašili smo sva moguća očekivanja!!!

To je tako kad Bog slaže kockice i kad smo mi spremni slušati što On želi od nas. Pa onda sve teče tako lako i tako mirno da srce točno, bez dileme, zna da to tako treba biti.

Iskreno, ja se osjećam kao promatrač velikih djela Njegovih. Stojim sa strane, spremna da me upotrijebi, ali zapravo, sve je to Njegovo djelo.

... mali su ljudi velikog srca, bez velike pompe i oglašavanja, prikupili preko 900 € za potrebe misija u Nigeriji. Od knjiga je ostalo samo nekoliko primjeraka. Zato – hvala Bogu na malim ljudima velikog i otvorenog srca.”

I završavam Majinom stihovima:

U Riječi je život

I život je Svjetlo

I Svjetlo k meni dođe

Da u Njemu prebivam ❤️

s. Marija Laurencija od Krista Kralja

Zagreb

ZA BOGA I DUŠE – U ZAHVALNOSTI I NASLJEDOVANJU

Na početku ove Jubilarne 2025. godine kada naša zagrebačka zajednica slavi 100 godina postojanja, života i djelovanja sestara u Samostanu sv. Male Terezije, želimo s vama podijeliti logo proslave i njegovo značenje.

Sam oblik srca u smeđoj boji povezuje više stvarnosti jubileja 100. obljetnice osnutka samostana Karmelićanki Božanskog Srca Isusova na zagrebačkom Vrhovcu. Smeđa boja simbolizira zemlju, tlo, mjesto na kojem je niknuo i razvijao se Karmel kojega prikazujemo smeđom

bojom. Nastao je iz Božje ljubavi koja se u srce svakog čovjeka razlijeva po Srcu Isusovu kojem je ovaj Karmel posvećen i u čijem je poslanju. Trnovito srce dio je našega karmelskog grba. Trnje predstavlja muke koje podnosi mistično Tijelo Božanskoga Spasitelja, sveta Crkva, zbog nepravdi, krivovjerja, bezvjerja, otpada i mlakosti članova. Ono u Karmelu BSI želi probuditi novu gorljivost za požrtvornost i hrabrost u zalaganju za sve koji su mu povjereni. Trnje upućuje i na bl. Mariju Tereziju od sv. Josipa koja je

patnju i sjedinjenje s Kristom po patnji živjela kao svoje osobno poslanje.

Jedna zvijezda u obrisu grba jesmo svi mi ovdje na zemlji koji živimo svoj život obgrljeni Karmelom BSI. Druge dvije zvijezde su sveci Staroga i Novoga zavjeta koji nas iz neba prate svojim zagovorom. Sve tri zvijezde, zajedno, istovremeno su i tri redovnička zavjeta po kojima su sestre Karmelićanke Božanskog Srca Isusova bile radnice u „žetvi Gospodarevoj“ (usp. Lk 10, 2).

Bijela boja simbol je Rose Nebeske, naše nebeske Majke koja nas sve povezuje u ljepoti svoje majčinske ljubavi i nježne brige za svaku povjerenu nam dušu.

Ruža na dnu grba predstavlja sv. Malu Tereziju, zaštitnicu samostana u Zagrebu, kojemu se 100. obljetnica osnutka podudara sa 100. obljetnicom njezina proglašenja svetom, upravo one svete, koja je shvatila da je u srži ljepote i patnje života ljubav bit i bilo kojim ona želi kucati u ovom svijetu i za ovaj svijet sipajući latice milosti iz sjedinjenja s Kristom – raspetom Ljubavi – za sve nas.

Crvena boja broja 100 boja je ljubavi koja se 100 godina širila iz središnjeg samostana Karmela BSI na zagrebačkom Vrhovcu diljem sestrama povjerene zemlje Hrvatske (zvijezda unutar grba) na sve ljude koji su se našli u njegovu ozračju, što prikazuju konture karmelskoga grba.

Sve je ovo obgrljeno Srcem koje je ljude toliko ljubilo i još ih ljubi po živo-

Oblikovanje logotipa jubileja: Barbara Zeba

tu i djelu svake karmelićanke Božanskog Srca Isusova.

s. M. Lidija

Radujemo se s vama ovoj velikoj obljetnici te vas pozivamo na duhovnu pripremu prema programu pet prvih subota, trodnevnice i same proslave jubileja.

Prve subote su: 4.1., 1.2., 1.3., 5.4. i 3.5.

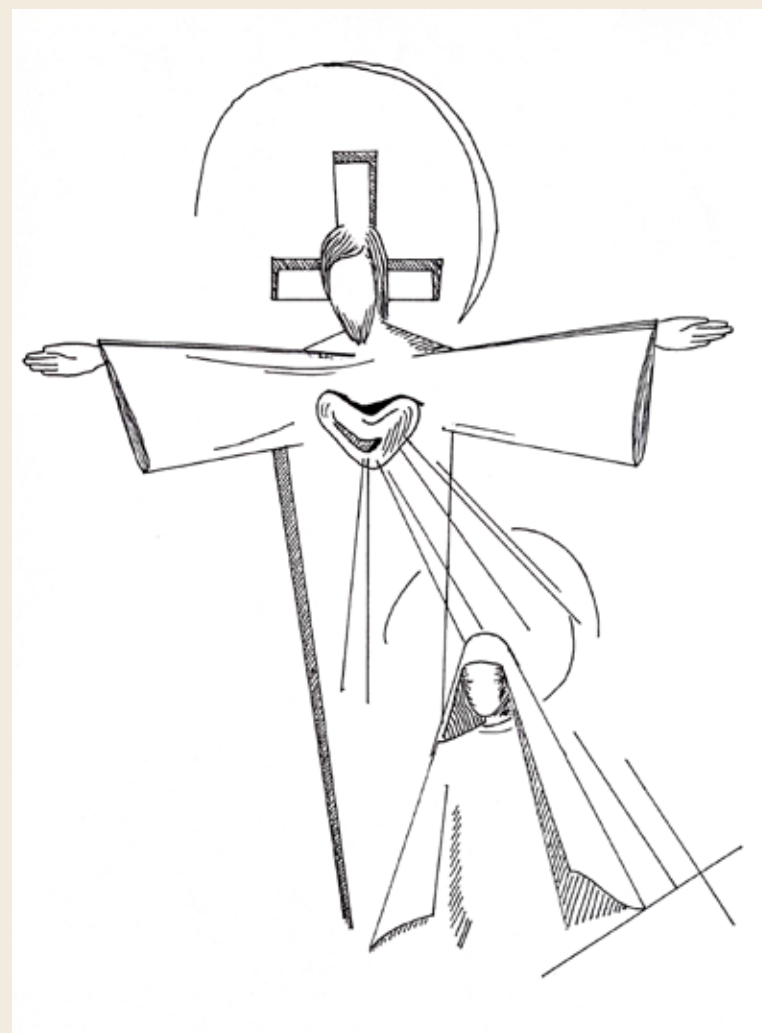
Trodnevnica uoči proslave jubileja je od 14. do 16. 5. 2025.

Proslava jubileja je 17. 5. 2025. euharistijskim slavljem u 11.00 sati koje predslavi zagrebački nadbiskup mons. Dražen Kutleša.

Dobro nam došle!

„Jednostavnost oruđa pronosi gospodarevu čast.“

bl. Marija Terezija od sv. Josipa

crtež: s. M. Leticija od Presvetog oltarskog sakramenta

„Duša koja radi u sjedinjenju s Bogom, duša je motrenja.“

bl. Marija Terezija od sv. Josipa

crtež: s. M. Veronika od Kristova Križa

POKOJNI FRANJO NOVAKOVIĆ

Nakon trodne teške bolesti, 12. kolovoza 2024. godine, preselio se Gospodinu Franjo Novaković, brat naše s. M. Karmen.

Franjo se rodio u Čakovcu 25. veljače 1963. U Belici je završio osnovnu školu, a zanat za montera centralnog grijanja u Mariboru. U Sloveniji ostaje živjeti i raditi sve do Domovinskog rata, kada kao slovenski državljanin osjeća poziv domovine i pridružuje se obrani Hrvatske.

Nakon završetka ratnih operacija Franjo ostaje živjeti u Međimurju, radi na poljoprivrednim gospodarstvima kao vrstan majstor, vozač i bagerist. Bio je poznat kao čovjek koji je puno znao i rado pomagao drugima. Prijatelji su govorili: „Ako nešto ne znate, zovite Franca“.

Sudjelovao je i u društveno-političkom životu, a posebno se istaknuo u ekshumaciji žrtava Drugog svjetskog rata i poraća na grobištu u Gornjem Hrašćanu.

Božja providnost pobrinula se da, kada je doživio moždani udar, Franjo nije bio sam, već u trgovini, gdje mu je prijatelj pozvao hitnu pomoć. U bolnici mu je otkriven i rak pluća u završnom stadiju. Sestra M. Karmen ga je mogla posjećivati i s njim komunicirati. Bio je vrlo zahvalan na molitvama i pozdravima od sestara s Poredja, a posebno dolasku svećenika koji mu je podijelio svete sakramente.

Posljednji ispraćaj bio je u Belici, u prisutnosti velikog broja sestara, rodbine i župljana. HOS iz Međimurja odao mu je počast kao hrvatskom branitelju, a njihov predstavnik Josip Kolarić održao je dirljiv govor. Na svečanoj misi zadušnici crkva je bila puna vjernika, a uži krug rodbine i sestara okupio su se i oko zajedničkog stola.

Sestra M. Karmen još jednom zahvaljuje svim sestrama na dolasku na sprovod, izrazima sućuti, a napose na molitvama.

Milosrdni Oče nebeski, daruj Franji vječni mir!

NAŠI POKOJNI

POKOJNI IVAN DUJMOVIĆ

U Vodicama smo se, 10. prosinca 2024. godine, oprostili od pokojnog Ivana Dujmovića, oca naše s. M. Štefice. Sprovodni obred i svetu misu zadušnicu vodio je župnik don Franjo Glasnović uz prisutnost don Krešimira Mateše. Hrabro se s bolešću nosio pokojni Ivan gotovo godinu dana pripremajući se za susret s Gospodinom koji ga je pozvao k sebi na svetkovinu Bezgrešnog začeća.

„Hvala vam, drage sestre, dirnuta sam vašim dolaskom u tolikom broju na posljednji ispraćaj mogega oca. Hvala vam za molitvu krunice i potporu koju ste mi iskazale. Lijepa je to slika zajedništva i sestrinske blizine i u ovoj situaciji. Hvala i vama, drage sestre, koje niste mogle prisustvovati sprovodu, ali ste mi izrazile sućut pozivom i porukom.

Božjem milosrđu preporučam dušu mogega pokojnog oca i zahvaljujem za vaše molitve! Počivao u miru Božjem!

Zahvalna s. M. Štefica

**Boga u svima gledati,
Bogu u svima služiti,
Boga u svima ljubiti.**

„Postanimo hodočasnici koji tragaju za istinom,
sanjari koji se nikada ne umaraju, žene i muškarci
koji se daju uznemiriti Božjim snom, koji je san o
novom svijetu, u kojem vladaju mir i pravda.”

Papa Franjo

